

DUNGEONS & DRAGONS
FORGOTTEN REALMS®

R. A. SALVATORE

HRDINA

NÁVRAT DOMŮ III.

FANTOM
2021 PRINT

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Knih je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2016 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní FANTOM Print
Cover art Aleksi Briclot
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-084-1

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Předehra

Popravdě hlavně lidští bandité,“ řekl Regis Wulfgarovi. Společně odpočívali vzadu na voze, který mířil onoho pozdně jarního dne Roku svitků zpod hory, čili roku 1486 Údolního letopočtu, od Brodu Dýka po Obchodní cestě na jihovýchod. „Vzhledem k řídkému osídlení by se dalo předpokládat, že se tou oblastí bude plížit víc netvorů, problémy ale působili hlavně lidé.“ Půlčik si povzdychl.

Wulfgar vedle něj kývl a zadíval se přes svoji paži, přehozenou přes dřevěné hrazení vozu, na zvlněné kopce severně od silnice. Někde tam táhli jeho přátelé v čele obrovské trpasličí armády. Patrně mířili na východ k Mečovému pobřeží, kde zahrnou na jih, směrem ke starověké trpasličí domovině Gauntlrymu.

Wulfgar věděl, že Bruenor dobude to místo zpátky. S Drizztem a Catti po boku odhodlaného trpaslíka nic nezastaví. Jistě budou čelit velkým hrozbám a stejně jistě najdou způsob, jak se s nimi vypořádat, a to i bez něj.

Ta myšlenka uvízla Wulfgarovi v hlavě. Když totiž přemítal o zkouškách, které jeho přátele čekají, nejvíce ho překvapilo, že se necítí provinile kvůli tomu, že nebude po jejich boku.

Na světě bylo tolik jiných věcí, které chtěl vidět!

Nevrátil se zpět do života jenom proto, aby znovu opakoval události své předchozí existence. V tom duchu vyrazil z Mitrilové síně do Stříbroluní a dál do Hlubiny, kde spolu s Regisem a se zvláštním mnichem Afafrenferem strávili studenou zimu. Nyní mířili po Obchodní cestě k přístavnímu městu Suzail na nejzápadnějším konci Moře padlých hvězd. Chtěli se přidat k posádce lodě směřující do Aglarondu, do města Delthuntle, kde Regisova milovaná Donola Topolino vedla klan slavného dobrodruha stejného jména.

„Vokolo je potvor víc než dost, vo tom nepochybuje,“ křikl dozadu za sebe prošedivělý starý vozka. „Kdyby šlo jenom vo lidi, neplatil bych vám tolik za hlídání!“

„On nám platí?“ zasmál se tiše Wulfgar, jejich odměnou totiž bylo jen svezení, nic víc.

„Ano, největší starosti mi ale dělají právě lidští bandité, vám ne?“ odpověděl Regis muži. „Aspoň mezi Brodem Dýka a mostem Boareskyr.“

Vozka se otočil a obličej se mu stáhl cynickou skepsí. Wulfgar si všiml, že nutně potřebuje oholit, z mnoha bradavic na obličejí mu totiž trčely šedé chlupy. Wulfgarovi připadalo, že si muž už hodně, hodně dlouho nestříhal ani řídký vous, ani žádné jiné vlasy či chlupy. Ty nejdelší na jeho širokém, kulatém obličejí mu však trčely z obrovských nozder.

„Pcha! Jsi snad teďka kurýrem na Vobchodní cestě?“ zeptal se vozka pěkně učesaného a dosti vyparáděného půlčíka. Regis se vskutku oblékal podle poslední módy. Na sobě měl velký modrý baret, černý cestovní plášť s tuhým límcem, elegantní oděv a u levého boku mu visel jemný rapír s krásně zdobeným košem.

„Jezdíl jsem s Poníky,“ odpověděl Regis s nemalou pýchou v hlase.

Wulfgar skoro čekal, že si jeho malinký přítel zakroučí knírek.

„S Poníky?“ odvětil vozka a nedalo se přeslechnout, jak se změnil jeho tón. Když se otočil, aby si Regise změřil, hlas se mu prohloubil. Kdyby si ho prohlédl líp už u Brodu Dýka, uhádl by, kdo kultivovaný půlčík je, ještě než mu to sám prozradil. Pečlivě zastrážena bradka, dlouhé kudrnaté hnědé lokny a elegantní oděv naznačovaly, že Regis je slavný dobrodruh, který už v životě něco dokázal. A způsob, jakým nosil dýku se třemi čepelemi u pravého boku, nádherný rapír u levého a příruční kuši na hrudi, skrytou pod záhyby elegantní pláštěnky, vypovídá o tom, že ví, jak je použít, že nejsou jenom na ozdobu.

Wulfgar se na vozku pozorně zadíval, pak se otočil zpátky k Regisovi, zatímco ti dva si jeden druhého měřili.

„Ano, Rozesmátí poníci,“ pravil Regis. „Možná jste o nich slyšel.“

Vozka se znovu otočil dopředu – dost neurvale, napadlo Wulfgara. „Jo, jsou někde tady vokolo,“ řekl, aniž by se ohlédl. „Napovídá se toho vo nich víc, než dovopravdy udělali, ale ti preci tu někde jsou.“ A pro sebe, takže ho Wulfgar sotva slyšel, si zabručel: „Víc problémů nadělej, než kolik jich vyřeší, to je jasný.“

Wulfgar zvedl jedno obočí a pohlédl na Regise, který mu naznačil, ať mlčí.

„Jistě,“ řekl Regis vozkovi. „Říkají si rozesmátí, podle mě by se k nim ale mnohem líp hodilo označení hihňaví. Hihňaví poníci! Dobří

jezdci to jsou, na boj je ale moc neužije. Proto jsem od nich odešel. Až příliš prahli po tom, aby je ostatní měli za hrdiny, nikdy se ale o ten titul nezasloužili. A jak nadšeně podřezávali lidi, když se nemuseli namáhat!“

Vozka něco nesrozumitelného zahuhňal.

Regis mrkl na Wulfgara. „Svůj čepele si nezaslouží,“ pokračoval půlčik dramaticky. „Vostatní se jenom snažili uživit své rodiny, to je všecko.“

Wulfgar nad tak podivnými řečmi sraštil obličej, poněvadž nikdy neslyšel Regise mluvit o Rozesmátých ponících jinak než velice pochvalně. Ještě větší zvědavost však ve velkém muži probudil přízvuk, který jeho přítel půlčik najednou přijal, přízvuk běžnější mezi venkovany této oblasti, ovšem Regis takhle nikdy předtím nemluvil.

„Bandita,“ hlesl Regis a pokradmu ukázal Wulfgarovi na vozku, jejich současného chleboďárce.

„Jo, páni a dámy kradou, ale všecko je to legální, ale chlap, který si prostě vezme, co potřebuje, aby si naplnil břicho a nakrmil rodinu? Takovýho čeká meč.“

„Meč bere, meč vrací,“ prohodil Wulfgar.

„Pcha!“ odfrkl si vozka. „No, mečem a kladivem, a jestli se vobjeví banditi? Pamatujte si, kdo vás platí!“

Žádnému ze společníků nepřipadalo, že by to vozka řekl s přesvědčením nebo že by se bál brzkého přepadení.

Půlčik a barbar si vyměnili vědoucí pohledy. Najal si je bandita a nepochybně je teď veze rovnou do pelechu lupičů. A patrně tam už brzy dorazí, jak si oba uvědomili, ocitli se totiž daleko za hranicemi strážného území v okolí Brodu Dýka.

Wulfgar ukázal na pěšinu za nimi a Regis kývl.

„Jak dlouho ještě dneska pojedem?“ zeptal se půlčik.

„Do slunka západu. Za desetiden a ne za dýl chcu být u mostu Boareskyr, takže nás denně čeká pětadvacet mil, možná víc.“

Regis se podíval na Wulfgara a zakroutil hlavou. S jistotou věděl, že s tímto vozkou u opratí se nedostanou ani do blízkosti mostu Boareskyr.

„To budem muset hlídkovat dlouho do noci, takže se teďka radši prospím,“ oznámil Regis. Začal přesouvat bedny na voze a z magického váčku vytáhl těžkou přikrývku.

„Jo, cesta vypadá čistě,“ řekl vozka, aniž by se ohlédl. „Voba si teď hezky dejte vodpoledního šlofika.“

„Afafrenfere?“ hlesl Regis.

Wulfgar pokrčil rameny. Mnich zůstal v Brodu Dýka, aby prověřil stopu po zmizelém společníkovi jménem Efron, slíbil však, že je cestou dohoní. Teď by se jim hodil. Uměl dobře bojovat a je pravděpodobně už brzy čekala bitva.

Zatímco Wulfgar strkal pod deku, nataženou mezi dvěma bednami, pytel s jablky, sklouzl Regis vzadu dolů z vozu a zmizel ve vysoké trávě tak rychle, že ho Wulfgar už po několika prvních přikrčených krocích ztratil z dohledu.

O několik chvil později předstíral i Wulfgar široké zívnutí a lehl si, čímž příhodně skryl před vozkou většinu půlčikova lůžka.

„Jo, ale jestli se objeví problémy, řvete,“ nabádal vozku. „Tady můj malý přítel proslul hlasitým chrápáním.“

„To ti nejmenší vždycky!“ zasmál se muž a brzy si začal výmluvně hvízdát.

A Wulfgar začal chrápat.

Už o chvíli později barbar poznal, že Regis hádal správně, vůz totiž zpomalil a zhoupal se, jak sjel z pěšiny. Wulfgar pootevřel oči a uviděl, že projíždějí hájkem.

Uslyšel, že se někdo blíží, a taky jak vozka rychle seskočil z kozlíku.

Wulfgar se zvedl a ocitl se v obklíčení trojice banditů. Velel jim muž s krásným mečem. Napravo od něj stála žena s oštěpem, nalevo pak muž se sekyrou tak těžkou, až Wulfgar užasl nad tím, že ji tloušť s ochablými svaly vůbec udrží a nesvalí se pod její tíhou. Vozka se choulil na zemi kousek od vozu. Shůry Wulfgara sledoval jeden lučištník a druhý, jak si Wulfgar všiml, se s napnutým lukem schovával za zástěnou mezi dvěma duby, zamaskovanou listím.

„Tak jo, habáne,“ oslovil ho šermíř, vysoký, štíhlý muž s dlouhými blondatými kudrnami. „Hlavně neudělej nic zbrklého. Jak sám nejlíp víš, zajali jsme tě, takže není třeba, abychom ztropili zem tvojí krví.“

„Mohla by to ale být zábava,“ namítla žena vedle něj a zacílila na Wulfgara oštěpem.

„Zajali?“ zeptal se Wulfgar, jako by netušil, o čem muž mluví. Otočil se doprava a nakoukl přes okraj vozu. „Vozko?“

Muž zakňoural.

„Ty zůstaň pěkně ležet obličejem dolů, jinak okusíš moji čepel!“ varoval vozku šermíř, zjevně velitel.

Wulfgar však věděl, o co tu jde.

„Tvůj měšec,“ poručil šermíř a napřáhl volnou ruku.

„Ty bys mě připravil o poslední měďák?“ zeptal se Wulfgar.

„Jo, a vo to hezký kladivo taky,“ prohlásil sekerník, ten nejšpinavější člověk, jakého kdy Wulfgar spatřil. Nebyl tak vysoký jako šermíř, byl však mnohem těžší, a když ukázal obrovskou sekyrou na Aegisův tesák, Wulfgar si všiml, jak je nemotorný. Zdálo se, že z trojice před ním to se zbraní umí jedině šermíř.

A rovněž si všiml, že lučištník nad ním se opírá o větev tak těžce a vyklání se tak daleko dopředu, že určitě nedokáže rychle upravit směr výstřelu ani na jednu, ani na druhou stranu.

Wulfgar sáhl po malém měšci u opasku, přetřhl tkanici a hodil ho šermíři.

„A válečné kladivo,“ přikázal šermíř.

Wulfgar se zadíval na Aegisův tesák. „Vyrobil mi ho otec,“ odpověděl.

Sekerník se zahihňal a odplivl si.

„Pak ti možná vyrobí další,“ odvětil šermíř. „Koneckonců nejsme žádní vrazi.“

„Když nemusíme,“ dodala žena a přetočila oštěp v prstech.

Wulfgar nasadil lítostivý výraz a znovu se podíval dolů na Aegisův tesák.

„Hned!“ zařval šermíř, aby ho vylekal a donutil ho vydat mu zbraň dřív, než ho něco napadne. A tak Wulfgar poslechl a hodil Aegisův tesák na zem k mužovým nohám.

Špinavý sekerník po něm okamžitě skočil a s radostí vyměnil svoji zbraň za dokonale vyvážený Aegisův tesák.

„Dobrá volba,“ pochválil šermíř.

Wulfgar pokrčil rameny.

„Jo, ale stejně ho musíme zabít, ne?“ řekla žena.

„Ne, prostě ho svážeme a necháme ho být,“ odpověděl šermíř.

Špinavec s Aegisovým tesákem ukročil stranou, k vozkovi, a několikrát novou zbraní máchl, aby si na ni zvykl. Wulfgar si všiml, že vozka po banditovi pokukuje a očividně se snaží upoutat jeho pozornost. Pošeptal mu něco ve smyslu: „... jeho malý kamarád.“

„A váš hezký klobouk, prosím,“ požádal šermíř zdvořile.

Wulfgar se otočil doleva, kde na příkrývcе mezi bednami ležel Regisův krásný modrý baret.

„Není můj.“

„Tak či...?“ začal se ptát šermíř, v tu chvíli však muž s Aegisovým tesákem vykřikl: „Ech, dávej pozor! Schovává se tam jeho kamarádíček, ta malá krysa.“

Žena s oštěpem vykulila vyplašeně oči a instinktivně bodla vpřed.

„Ne!“ vykřikl šermíř, jenže pozdě.

Na zem vedle ní neškodně dopadl šíp, a když se Wulfgar vyhnul oštěpu a chytil ho těsně za hrotem, podařilo se mu vzhlédnout. Lučištník v koruně stromu visel ochable na větvi s jednou nohou a jednou paží na každé straně.

Wulfgar v duchu poděkoval Regisovi, pak se chopil oběma rukama oštěpu a postrčil ho zpět směrem k ženě, dozadu kolem jejího pravého boku. Potom ho – i ji – s děsivou silou zvedl do vzduchu. Žena spadla rovnou na šermíře a povalila ho stranou.

Wulfgar se překulil vzad, zapřel se rukama o podlahu vozu, vyšvihl se zpátky na nohy a zároveň napravo dolů z vozu a přistál na zemi vedle schouleného vozky. Muž vzhlédl.

Wulfgar ho nakopl do obličeje a srazil ho na zem.

Vrhl se však na něj bandita s Aegisovým tesákem.

„Co jsi to provedl?“ zvolal šermíř, když ze sebe shodil svoji společnici. Oba se otočili, aby pomohli kamarádovi, než ale stačili udělat první krok, ozval se za nimi hlas, který je zastavil.

„Nic moudrého.“

Oba se prudce otočili a pokusili se zvednout zbraně a zaujmout obranný postoj. Regis přešel do útoku a rapírem bodl ženu do ruky. Čepel jí projela dlaní, jak se snažila máchnout oštěpem napříč. Vyjekla, upustila zbraň ze zraněné ruky, ustoupila vzad v obraně a oštěp přitom sklopila k zemi.

Ve stejnou chvíli se šermíř rozhodl využít šance a vrhl se vpřed. Jeho meč ale čistě vykryla dýka a odklonila ho doširoka stranou. Bandita zbraň zručně vyprostil a otočil se, aby se malinkému nepříteli znovu postavil. Zjistil, že půlčik před ním drží dýku, zůstala na ní však už jen jedna hadu podobná boční čepel.

„Milý pane, obávám se, že jste mi zlomil můj krásný nůž,“ pravil půlčík.

Šermíř se usmál – jeho úsměv však zmizel, když po něm půlčík „ulomenou“ čepel hodil. Zasáhla ho do blokujícího předloktí a nezpůsobila mu žádnou okamžitou újmu, jenže pak se kovová boční čepel proměnila v malého živého hada. Než mohl překvapený bandita zareagovat, had se mu neuvěřitelnou rychlostí vyplazil nahoru po paži a přes rameno, obtočil se mu kolem krku a utáhl. Šermíř po něm hrábl volnou rukou, zároveň se však snažil udržet v ruce meč a odrážet s ním půlčíka.

Jenže to nebyl jen tak nějaký magický had. Byla to garota a vyvolávala děsivý přízrak, který se zjevoval za obětí, nemrtvou entitu, která táhla tak obrovskou silou, že zvedla šermíře ze země a strhla ho dozadu na zem.

Ležel tam, svíjel se a dusil se. Pustil meč a drápal po hadovi oběma rukama, leč marně.

A pak mohutný muž zařval, zvedl svoji krásnou novou zbraň oběma rukama nad hlavu a zaútočil na neozbrojeného barbara, odhodlaný rozdrtit tomu bláznovi jedním mocným úderem hlavu.

Až po dvou dlouhých krocích si uvědomil, že už v rukách nedrží válečné kladivo, a další dva kroky mu trvalo všimnout si, že zbraň svírá v ruce barbar.

A právě v tu chvíli se tlustý bandita ocitl přímo před obrovitým, svalnatým – a *ozbrojeným* – barbaram.

„Co to?“ zeptal se špinavec nechápavě.

Wulfgar udeřil hlavou Aegisova tesáku přímo vpřed a trefil muže do tlustého obličejce. Vylámal mu zuby, rozmáčkl nos a zastavil ho uprostřed kroku. Statný útočník klopýtl zpátky a nevěřícně na Wulfgara zíral, neuměl si totiž vysvětlit, jak mu válečné kladivo tak lehce vzal a navíc ze vzdálenosti několika kroků.

Nevěděl totiž ani o Aegisově tesáku, ani o jeho spojení s Wulfgarem, synem Beornegarovým a synem Bruenorovým, a ani o tom, že pouhé zašeptání „Tempe“ magicky teleportuje kladivo do Wulfgarovy připravené ruky.

Bandita zavrával. Potřásl hlavou. Svalil se na zem.

Wulfgar však nemohl jeho pád sledovat. Zadrnčení zpoza zástěny ho varovalo před nebezpečím. Uskočil vzad, otočil hlavu a máchl pa-

žemi před svým hrudníkem a tváří – a dobře udělal. Když přistál v koutoulu na zemi, z jednoho svalnatého předloktí mu trčel šíp!

Věnoval mu však jen málo pozornosti. Obrátil se, zvedl se na nohy a z rychlé půlotočky hodil Aegisovým tesákem po schovaném lučištníkovi.

Válečné kladivo trefilo dřevěný úkryt a rozrazilo prkna, až se kolem rozlétly třísky. Wulfgar uslyšel výkřik, ženský hlas, a lučištnice vylétla ze zadní části svého úkrytu.

„Tempe!“ zařval Wulfgar, třebaže si nebyl jistý, jestli pro něj to jméno ještě stále něco znamená.

Přesto se mu kladivo zjevilo v ruce, takže si svůj bojový pokřik zvolil dobře.

Žena se opět chopila oštěpu, a třebaže sebou trhla bolestí, neměla na vybranou a musela ji přemocit. Bodla vpřed, ale spíše proto, aby si udržela půlčíka od těla, než že by doufala, že ho zasáhne. Jenže půlčík na to byl příliš rychlý.

S dokonalou rovnováhou šermíře a s levou nohou zakročenou a natočenou souběžně s bojem rychle ukročil, pak se opět vrhl vpřed. Když si žena uvědomila svoji chybu, pokusila se znovu bodnout, jenže Regis už se ocitl uvnitř dosahu jejího prudkého výpadu a rychlým seknutím dolů a do strany srazil oštěp daleko od sebe.

Následně elegantní půlčík přikročil blíž a dvěma rychlými výpady bodl ženu do ramen.

Poté se přesunul stranou, směrem k muži, kterého přízrak škrtil na zemi.

Rychlé píchnutí Regisovým krásným rapírem to drama ukončilo. Přízrak stačilo jednoduše bodnout a rozplynul se v nicotu. Šermíř se natáhl na zemi a lapal po dechu.

„Zůstaň ležet,“ varoval ho Regis, pospíšil si zpátky a začal svůj rapír rychle obtáčet kolem bodajícího hrotu ženina oštěpu. A když se i její oči začaly protáčet od toho, jak se snažila sledovat jeho pohyby, změnil půlčík směr a udeřil rapírem dolů a napříč. Stočil tak oštěp dovnitř, přičemž sám vykročil ven a vpřed.

Následně zachytil oštěp dýkou, zvedl ho do výšky, stočil se pod jeho zvednutým hrotem a zvedl rapír, jehož hrot se tak ocitl pod ženinou bradou.

„Ach, drahá paní, nechci ukončit tvůj život,“ řekl milostivě. „Takže tě prosím, abys pustila ten ohavný oštěp.“

Žena zakláněla hlavu prudce vzad a neměla kam utéct. Pohlédla na něj, těžce polkla – a opravdu oštěp pustila.

Regis ho odhodil daleko stranou, pak křikl přes rameno na šermíře, který se paličatě snažil vstát.

„Přece jsem ti řekl, ať zůstaneš na zemi,“ pravil.

Muž zaváhal, pak se znovu začal zvedat.

„Mám ještě jednoho...“ začal Regis vysvětlovat, pak si ale jen pozdychl a hodil po muži druhého magického hada ze své dýky.

Ani se nedíval, co se stane. Nemusel.

Obrátil pozornost zpátky k ženě na konci rapíru a její oči mu všechno prozradily. A stejně tak i šermířovo zoufalé zalapání po dechu, když se nové garoty chopil druhý přízrak a začal ho znovu škrtit.

Tentokrát nechal Regis nemrtvého démona škrtit muže tak dlouho, dokud neupadl do bezvědomí, pak klidně přistoupil blíž, píchl do přízraku a zrušil jeho smrtící magii.

Regis si těžce povzdychl. „Někdy jsou tak paličatí,“ řekl Wulfgarovi, jeho stížnost však přerušilo prasknutí větve nad nimi. Lučištník, kterého uspala otrávená šipka z Regisovy příruční kuše, přistál těžce na zemi vedle barbara a zajatkyňě.

Regis pohlédl ze sténajícího, zlomeného muže na Wulfgara a pokrčil rameny.

Wulfgar ukázal na Regisův magický váček, kde uchovával lektvary, masti a obvazy. Barbar si hodil válečné kladivo na rameno a lehce nakopl muže na zemi před sebou. „Jestli vstaneš,“ varoval podsaditého banditu, pak vztáhl to varování i na vozku, „rozdrtím ti hlavu.“

Aby svá slova zdůraznil, máchl kladivem dolů a zabořil ho hluboko do země přímo před obličejem ležícího bandity.

„Zůstaň dole a přímo tady,“ zopakoval Wulfgar. Potom zamířil k zástěně mezi duby, prolámal se zbývajícími prkny a vydal se do houští najít druhou lučištníci. Vynesl ji odtamtud přehozenou přes rameno a žena při každém jeho kroku sténala agónií. Jednu paži měla ochablou a zkroucenou, strašlivě roztráštěnou, a dýchala mělce. Kladivo ji zasáhlo do boku a prolomilo jí půlku hrudního koše.

Bez magie nepochybně brzy zemře. Naštěstí pro ni i pro prvního lučištníka nebyli Wulfgar a Regis bez magie. Už když Wulfgar uklá-

dal zraněnou dozadu na vůz, kuchtil Regis ve své přenosné alchymistické laboratoři léčivé přípravky a žena, která se předtím oháněla oštěpem a kterou zajal, s nimi přecházela od jednoho padlého bandity k druhému.

„Ty věci nejsou levné,“ stěžoval si Regis Wulfgarovi. Natáhl se pro lahvičku s lektvarem, když však uviděl, jak vážně zraněná žena je, zvolil místo toho krabičku s mastí.

„Jaká hodnota je neměřitelná?“ zeptal se Wulfgar.

Regis se usmál a začal aplikovat léčivou mast.

Jejich pozornost upoutalo šustění, a když se otočili, spatřili, že Regisova zajatkyň přechá pryč podrostem.

Regis pohlédl na Wulfgara. „Myslíš, že má víc kamarádů?“

Wulfgar se rozhlédl po nesourodé bandě okolo. Byli to farmáři nebo možná obchodníci, na mizině a zoufalí.

„Mám ji chytit, abychom je pověsili všechny společně?“ nabídl se.

Regis se na okamžik zatvářil zděšeně, pak ale pochopil, že si z něj jeho velký přítel utahuje. Wulfgarův žert je ovšem donutil položit matoucí otázku. Co s bandity udělají? Samozřejmě je neplánovali popravít, neboť to nebyli žádní zatvrzelí vrazi a zloději.

Mohli je ale nechat žít a prostě je pustit? Co když zase něco provedou? Co když dalšímu nic netušícímu poutníkovi, který nasedne na vůz proradného vozky, ublíží?

„Spravedlnost na Obchodní cestě může být drsná,“ podotkl Regis.

„Poníci by takovou bandu popravili?“

„Jenom kdyby zjistili, že někoho zabila.“

„Tak co?“ zeptal se Wulfgar. Muž, kterého o vědomí připravila Regisova garota, se v tu chvíli probral, začal kašlat a prskat a snažil se posadit. Wulfgar k němu přistoupil, pomohl mu, chytil ho za přední část tuniky a jednou rukou ho postavil na nohy.

„Zloději jsou odsuzováni k práci pro kupce nebo řemeslníky,“ vysvětlil Regis. „K tvrdé dřině, dokud nezaplátí za problémy, které způsobili.“

„Já... my... mohli jsme vás zabít,“ zaprskal šermíř.

„Ne, nemohli,“ odvětil Wulfgar a odvedl ho k vozu. „A nechtěli jste to udělat, ani když jste si mysleli, že jsem bezmocný, a to je jediný důvod, proč pořád žijete.“

„Tak co s námi plánujete udělat?“ zeptal se velitel družiny.

„Najali jsme si vůz, aby nás odvezl k mostu Boareskyr,“ vysvětlil Wulfgar. „Takže přesně to i uděláte. Všichni.“

Odstrčil muže stranou. „Běž a najdi tu ženskou, která se mě pokusila bodnout,“ přikázal Wulfgar a kývl na křoví, kterým žena uprchla. „Přiveď ji zpátky. Pokud se vrátíš, pojeděš s námi k mostu. Pokud se nevrátíš, najdeš tady svoje přátele mrtvé a my odjedeme i s vozem. A tebe zabiju, jestli tě ještě někdy uvidím.“

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptal se Regis, když muž zmizel v podrostu.

„Chceš se vsadit?“

Půlčik se zazubil.

Krátce poté, zatímco se slunce začalo sklánět k západnímu obzoru, vyrazil vůz znovu po Obchodní cestě k mostu Boareskyr. Wulfgar seděl na kozlíku vedle zbitého a vyděšeného vozky a Regis hned za ním dohlížel na dva lučištníky, kteří byli z celé bandy nejvážněji zranění.

Podsaditý muž, který se pošetile pokusil použít Wulfgarovo kladivo, seděl vzadu na voze a klátil nohama.

Sotva vyrazili, objevili se na cestě za nimi zbývající dva bandité a utíkali, aby je dohonili – a za patami měli povědomou postavu v hábitu, která je pobízela vpřed.

„Pcha, takže zlaták Wulfgarovi,“ zabrblal Regis.

Byl však rád, že se jeho velký přítel nemýlil, a taky že je konečně dostihl bratr Afafrenfere.

„Bylo by ode mě ale hloupé zkoušet to, ne?“ řekl šermíř, Adelard Aras z Hlubiny, Wulfgarovi krátce poté, co následujícího rána strhli tábor.

„Ano,“ odpověděl Wulfgar.

„A protože to vím, tak to zkoušet nebudu!“

Wulfgar se na něj skepticky zadíval.

„Nejsem hlupák!“ protestoval Adelard.

„Jsi ale lupič. A navíc nijak dobrý.“

Adelard si povzdychl a zakroutil hlavou. „Cesta je nebezpečná, příteli.“

„Nikdy si mě neplet' s přítelem,“ varoval Wulfgar.

„Ale nezabil jsi mě a ani žádné z mých přátel,“ protestoval Adelard.

„I když jsi nelítostný válečník a podobně extrémního trestu by ses ne-

bál, podle vlastního přiznání jsi vyplýval jmění ve formě lektvarů a mastí na to, abys nás zachránil.“

„Ona mě postřelila,“ připomněl Wulfgar a kývl na ženu, která jela nyní mnohem pohodlněji vzadu na voze.

„A přesto žijeme! Všichni! Protože v nás vidíš...“

„Zbraně zpátky nedostanete,“ prohlásil Wulfgar s konečnou platností. „Jestli mi, než dorazíme k mostu, dokážete, že už nebudete přepadat ostatní, možná se nad vámi slituju a možná vás i nechám jít – pod bedlivým dohledem.“

Adelard začal protestovat, Wulfgar ho však ut'al.

„Fakt, že se mě snažíš oklamat, abych ti vrátil meč, nepomáhá,“ řekl.

„Oklamat?“ Adelard se tvářil, jako by ho to skutečně ranilo, Wulfgar si však jen odfrkl. Nebo to aspoň chtěl udělat, Regis však ostře poručil: „Ticho!“

Všichni se k půlčíkovi otočili.

„Co?“ pošeptal mu Wulfgar, když si všiml, že jeho malinký přítel hledí do dálky.

Regis ukázal na Afafrenfera, který klečel na silnici za vozem s uchem přitisknutým k zemi.

Wulfgar zastavil vůz a všichni se zadívali na mnicha.

„Koně,“ vysvětlil Afafrenfere. „Blíží se k nám rychle zezadu.“

Zbývajících osm členů družiny mlčelo a napínalo uši. A opravdu, mírný vánek k nim donesl dunění několika koní cválajících po silnici za nimi.

Wulfgar se rozhlédl. Právě projeli hájkem, neměli však čas vrátit se tam a schovat se.

„Vrať nám zbraně,“ zašeptal Adelard.

Wulfgar po něm střílel nebezpečným pohledem, kterým ho nabádal, aby mlčel. Barbar uvázal opratě, seskočil dolů z kozlíku a pokynul Regisovi, ať se k němu přidá u zadního konce vozu, kde čekal Afafrenfere.

„Banditi?“ zeptal se mnich.

„Pravděpodobně,“ odvětil Regis.

„Jestli jich bude hodně, ozbrojíme naše společníky?“ zeptal se Wulfgar a přešel pohledem sebranku šesti banditů, které zajali.

„Jenom šermíř je ucházející bojovník,“ připomněl mu Regis.

„A existuje riziko, že skupinu, která se blíží, zná a přidá se na jejich stranu.“

„Pak ho zabiju jako prvního.“

Regis pokrčil rameny.

Ted' už jezdce zřetelně slyšeli, blížili se k hájku za zatáčkou na silnici.

„Všichni se běžte schovat,“ řekl Wulfgar banditům. „Do vysoké trávy.“

Šestice spěchala poslechnout, jenže ne dost rychle. Družina – tucet jezdců, kteří vířili prach na Obchodní cestě – vyjela ze zatáčky. Jakmile spatřili vůz, tasili ostré meče. Ocel v ranním slunci zářila skoro stejně jako Regisův široký úsměv.

„Jsou to...?“ začal se Wulfgar ptát.

Tucet blížících se jezdců sedělo v sedlech docela uvolněně, jako by v nich strávili mnoho a mnoho měsíců a ujeli mnoho a mnoho mil – a všichni byli dost malíci.

Barbar položil ruku na rameno bratra Afafrenfera a přiměl ho uvolnit se.

Wulfgar uslyšel nejednoho banditu zasténat.

Dorazili Rozesmátí poníci.

„Stůj, voze, stůj!“ zakřičel jezdec ve středu přední linie, hezky oděný chlapík v klobouku se širokou krempou, kterou měl na jedné straně zapnutou na horu a ozdobenou perem.

„Kdybychom stáli ještě víc, mistře Doregardo, couvali bychom směrem k vám!“ křikl Regis v odpověď. Vystoupil z Wulfgarova stínu, tasil krásný rapír a hluboce se uklonil.

„Pavouk!“ zakřičel půlčik po Doregardově boku.

Družina se přihnala až k nim, poníci vykopávali do vzduchu hlínu a vzpínali se na zadních. Sotva se kopyta jeho poníka opět dotkla země, přehodil Doregardo jednu nohu přes sedlo a obratně sklouzl na zem.

„Mistře Topolino, už je to dávno!“ zvolal Doregardo, přikvapil blíž a pevně se s Regisem objali.

„Ale, milý pane,“ dodal, když od sebe Regise odstrčil na délku paže, „zdá se, že jsi přišel o svého oře!“

„Mám za sebou dlouhé, neklidné roky, starý příteli,“ odvětil Regis. „Roky války a dobrodružství.“

„A ty nám o tom všechno povíš, ano,“ řekl Showital Terdidy, půlčik,

kteří jako první zakřičel Regisovo jméno. I on sklouzl dolů ze sedla a pospíšil si Regise obejmout.

„Pronásledujeme bandu lupičů, která se prý usadila ve zdejší oblasti,“ vysvětlil Doregardo.

„Lupiče a lupičky,“ odvětil Wulfgar a ukázal na šest banditů, z nichž žádnému se nepodařilo uniknout ze silnice a z dohledu.

„U bohů,“ uslyšeli Adelarda zabrblat. Zbitému vozkovi řekl: „Ty jsi svezl Rozesmátého poníka?“

„Oni našli nás,“ vysvětlil Regis.

Doregardo se zvědavě rozhlédl a mávl rukou. Půlčici v sedlech je objeli zleva i zprava a začali bandu obkličovat.

„Jsou chyceni,“ ujistil Regis Doregarda. „Dali jsme jim čas až k mostu Boareskyr, aby nás přesvědčili o tom, že se polepší.“

„Nebo vás pozabíjí ve spánku,“ zamumlal Showital.

„Já nespím,“ ozval se Afafrenfere a přitáhl Showitalův upřený pohled.

„Představuju vám bratra Afafrenfera z kláštera Žlutá růže,“ vysvětlil Regis rychle. „Bratra Afafrenfera, zabijáka draků.“

A toto je můj starý přítel Wulfgar z Planiny ledového větru,“ pokračoval Regis. Vzhledem k tomu, jak výhrůžně se Showital pořád tvářil, považoval totiž za moudré vyjasnit situaci. Vždycky dychtil po boji, toužil povznést Rozesmáté poníky nad Kolenlamače, svoji dřívější bandu samozvaných strážců zákona z Damary. Regis si uměl dobře představit, jak Showital vytahuje na Wulfgara meč a jak se následně ostatní snaží vymyslet, jak ho dostat dolů z nejvyšších větví nejvyššího stromu v okolí, kam ho Wulfgar vyhodil.

Doregardo se krátce zasmál a milostivě se Wulfgarovi uklonil. „Je nám ctí, pane,“ řekl zdvořile, pak se otočil k Regisovi. „A můžeš nám prosím povědět, co jste měli v plánu s těmi darebáky udělat, kdyby vás o tom, že se polepšili, přesvědčit nedokázali?“

„Pak už by nebyli náš problém,“ odvětil Wulfgar ponuře a bylo až příliš jasné, jak to myslí.

Doregardo se na něj dlouze zadíval. „V tom případě už je tedy za svůj problém nepovažujte.“ Pokynul svým jezdcům, kteří začali shánět bandu dohromady.

„No, to záleží na vašich úmyslech,“ odvětil Wulfgar.

„Považujete je za napravitelné?“

„Kdyby ne, leželi by mrtví na silnici.“

„Pak je naším úmyslem eskortovat vás k mostu Boareskyr,“ ujistil ho Doregardo, „a nabídnout vám pomoc s hlídáním zajatců. U mostu si poslechneme váš verdikt.“

„A budete ho ctít?“ ujišťoval se Wulfgar.

Doregardo neutrálně pokrčil rameny. „Moji společníci shánějí o této bandě další informace. Jestli mají na rukou krev...“

Wulfgar zvedl ruku na znamení, že rozumí a souhlasí. Spokojeně kývl.

Obchodní cesta vedla z velké části divočinou, a protože se po ní vozilo cenné zboží, číhali kolem neustále lupiči. K dispozici tu bylo velmi málo vězení a velmi málo strážců, jako byli Rozesmátí poníci, kteří na dlouhé silnici hlídkovali. Pro všechny, kdo oblastí projížděli, balancovalo bezpečí často na ostří kvalitního meče. Stejná věc samozřejmě platila i pro Planinu ledového větru, kde spravedlnost byla z nezbytnosti rychlá a skoro vždy brutální.

Doregardo pokynul půlčické jezdce opodál, mladé dívce s vykulenými očima, kterou Regis neznal. Zkušeně obrátila svého poníka a cvalem se rozjela zpátky po silnici, jen aby se vrátila krátce poté, co se vůz dal znovu do pohybu, s dvěma poníky bez jezdců.

„Pojedeš zase s námi, starý příteli?“ zeptal se Doregardo Regise, jak se volní poníci blížili.

Regis se zazubil, a to jak nad zvláštním oslovením – protože jak „starý“ přítel koneckonců Doregardo byl ve srovnání se statným barborem, který seděl na kozlíku vedle Regise? – tak nad lákavou nabídkou. Přijal ji, s lehkostí se zařadil mezi Doregarda a Showitala a škádlil je příběhy, které jim plánoval vyprávět tu noc u táborového ohně.

A jak báječné příběhy to byly!

Regis jim převyprávěl celou válku o Stříbrné pomezí, a to až k vedlejší bitvě u pevnosti Temný šíp a k velkému vítězství krále Bruenora a jeho spojenců. Rozesmátí poníci halasně zajásali – a někteří ze zajatých banditů rovněž.

Regis jim pověděl o dracích nad horou a přemluvil Afafrenfera, aby jim popsal bitvu s bílým drakem na horském svahu. A třebaže mnich celou událost s náležitou skromností moc nerozebíral, každou jeho větu doprovázela lapání po dechu.

Regis skončil s vyprávěním až pozdě v noci, nikdo však nespál,

a to ani Adelard a jeho banda, všichni si šeptali a bavili se velkolepým příběhem a všichni oslavovali krále Bruenora, krále Harnota a krále Emeruse Válečnou korunu.

„A teď míříte k mostu Boareskyr,“ nadhodil Doregardo, když šepot utichl a půlčící, bandité a barbar se začali přesouvat ke svým příkrývkám.

„Vlastně do Suzailu,“ upřesnil Regis.

Doregardo a Showital si vyměnili zvědavé pohledy.

„Morada Topolino?“ zeptal se Showital a Regisův úsměv mu to potvrdil.

„Slíbil jsem lady Donole, že se vrátím. Ten slib nemíním porušit!“

Showital Terdidy, který si na krásnou Donolu dobře vzpomínal, kývl a oplatil mu široký úsměv.

„A ty?“ zeptal se Doregard Wulfgara.

„Můj zbrklý malý přítel často potřebuje ochranu,“ odvětil Wulfgar.

„Stejně tak i Wulfgar, který v tmavých tunelech často naráží obličejem do skály,“ opáčil Regis.

„Další příběh?“ zeptal se Doregardo a Regis se zasmál, víc než ochotný mu vyhovět.

Jenže Showital poodešel od trojice stranou k osamělé postavě dřepící na plochem kameni a hledící do tmy. Regis se odmlčel a všichni tři napnuli uši, aby jejich rozhovor slyšeli.

„Pavouk říká, že jsi z kláštera Žlutá růže. V Damaře?“ zeptal se Showital zaujatě. Sám z té daleké země pocházel a zahájil tam svoji kariéru s půlčickou bandou samozvaných ochránců známou jako Kolenlamači.

Mnich kývl. „Vracím se tam.“

„Ach, tak to si musíme promluvit, dobrý mnichu! Mám v té vzdálené zemi přátele, které jsem už příliš dlouho neviděl!“

Vylezl si na kámen k mnichovi a dal se do řeči.

„Je dobře, že váš přítel podle svého tvrzení nespí,“ pravil Doregardo Wulfgarovi a Regisovi, „protože Showital Terdidy neví, co je stručnost.“

Regis kývl, neboť si toho byl dobře vědom.

„A teď,“ řekl Doregardo a zatleskal. „Pověz mi ten příběh. Moje maličkost vždycky ráda poslouchá o tom, jak vysocí lidé vrážejí ve tmě do nízko visícího kamení.“

Zmlkl a široce se usmál, jeho úsměv však zmizel, když se zadíval na Regise a Wulfgara a všiml si, že půlčik na přítele tázavě pohlédl. Wulfgar nakonec kývl na souhlas.

„Mám ještě jeden příběh, který ti chci povědět,“ řekl Regis Doregardovi mnohem tišším a vážnějším hlasem. „Obávám se ale, že mu asi neuvěříš, protože míří zpátky časem do dob před tvým narozením.“

Doregardo se zadíval napřed na půlčika, který vypadal dvakrát mladší než on, pak na Wulfgara.

Následujícího rána vůz opět vyrazil po Obchodní cestě. Regis, Doregardo ani Wulfgar minulou noc vůbec nespali a hlavně Doregardova mysl byla zvržená tím nejfantastičtějším příběhem, jaký kdy slyšel, příběhem o znovuzrození a o druhé šanci na život, příběhem, kterému ke svému překvapení z celého srdce věřil.

O desetiden později se družina pohodlně utábořila u mostu Boareskyr. Tam je vyhledala další skupina Rozesmátých poníků, Doregardovi zvědi, kteří pátrali po informacích o lupičích. Nesli dobré zprávy, ukázalo se totiž, že pět ze šesti zajatců dostane milost. Ten šestý, podsaditý sekerník, však měl podle všeho na rukou krev.

Ještě tentýž den ho oběsili na stromě na západ od mostu.

Spravedlnost bývá v divočině rychlá a brutální.

Společníky ze Stříbrného pomezí poté překvapilo, když jim Doregardo oznámil, že je on a několik dalších členů družiny doprovodí až do Suzailu.

„Samozřejmě znám spoustu námořních kapitánů, takže vám můžu pomoci zajistit plavbu do Aglarondu,“ vysvětlil.

„Suzail je odsud několik set mil daleko!“ připomněl mu Regis.

„A já už tam příliš dlouho nebyl,“ odvětil Doregardo. „Krátkce předtím, než jsme vás našli, jsme přesně o takové cestě se Showitalem mluvili. Po Rozervání a velkých změnách, které v Říších nastaly, je dávno načase, abychom zase ukázali prapor Rozesmátých poníků v Cormyru.“

„Budeme vám za vaši společnost vděční,“ odpověděl Regis.

„A my taky! Napřed ale musíme tvým přátelům zajistit dobré koně,“ řekl Doregardo.

Wulfgar kývl, Afafrenfere ovšem zakroutil hlavou. „Já žádného nepotřebuju.“

„Pojedeme rychle,“ varoval Doregardo, ale Afafrenfere trval na svém. Poté, co se vydali na cestu, už o jeho slovech nikdo znovu nepochyboval. Afafrenfere s lehkostí běžel vedle skupiny a i v následujících desetidnech s ní bez problému držel krok.

Doufali, že se do Suzailu dostanou začátkem léta, jenže Západní vnitrozemí zůstávalo po mnoha válkách a zvratech bouřlivých událostí předchozích let dost neklidné, na cestě tak udělali mnoho odboček, na kterých zažili malá dobrodružství a potkali dobré lidi, kteří potřebovali pomoc. Až dlouho po letním slunovratu družina konečně zahlédla vysoké stěžně pohupující se v suzailském přístavu.

Rozloučili se s bratrem Afafrenferem, který zamířil do Mulmasteru v Měsíčním moři, odkud se mohl nejrychleji dostat zpátky do svého klášterního domova.

Lodě do Aglarondu se však v tu dobu hledaly jen těžko, Wulfgar a Regis se proto až poslední den eleasiasu nalodili na nízkou obchodní bárku, na které měli sloužit jako pomocníci na palubě a žoldnéři a která mířila do aglaronského přístavního města Delthuntle.

„Měj se dobře, příteli Doregardo,“ řekl mu Regis v doku. „Radím ti, abys nespouštěl oči ze Skalisek na sever od Letohradu. Král Bruenor Válečné kladivo tam znovu dobude starodávnou domovinu delzounských trpaslíků.“

„Měj se dobře, příteli Regisi...“ odvětil Doregardo.

„Pavouku Topolino,“ řekl Showital s mrknutím, což vyvolalo všeobecný výbuch smíchu.

„Regisi,“ opravil ho Doregard, „hrdino severu. A ty taky, mistře Wulfgare. Lituji, že tě nemůžu rozsekat na tři kousky a udělat z tebe tři přírůstky Rozesmátých poníků!“

„Tak tedy na shledanou,“ řekl Regis.

„Možná na prahu Gauntlgrymu,“ odvětil Doregardo. „Pak nás budeš moct vzít za trpasličím králem, kterého nazýváš přítelem.“

Regis se uklonil, Wulfgar uctivě kývl a společně nastoupili na karavelu.

V tu dobu to nemohli tušit, tentýž den se však Bruenor, Drizzt, Catti a obrovská armáda, která vytáhla ze Stříbrného pomezí, utábořili před severními branami města Letohrad.

ČÁST I

Jak si přeješ

Znovu se dívám na hvězdy a ony mi připadají stejně cizí, jako když jsem poprvé vystoupal z Temných říší na povrch.

Logicky, racionálně mi moje výprava do Menzoberranzanu měla připadat jako velký triumf.

Demogorgon byl zničen. Hrozba pro Menzoberranzan a možná i pro celý svět byla odstraněna. Přežil jsem, stejně jako moji společníci, a Dahlia je zpátky mezi námi, zachráněna z pavučiny matrony matky Baenre. Tiago je mrtvý, a já se tudíž nemusím obávat, že by znovu sebral spojence a pustil se za mnou a mými přáteli. I kdyby se drowům podařilo ho oživit, vím jistě, že záležitost mezi námi je vyřízena. Tiago a patrně ani žádný jiný drow už nikdy nevyrazí na lov Drizzta Do'Urdena, aby si z něj udělal trofej.

Podle všech měřítek tak skončila moje cesta do Temných říší tím největším úspěchem, v jaký jsme mohli doufat, a navíc se dvěma nečekanými a vítanými zvraty.

Měl jsem být nadšený a ještě víc pak z toho, že opět vidím hvězdy.

Jenže teď už znám pravdu, a jakmile ji jednou poznáte, nedá se to vrátit.

Vzhledem ke všem odhalením je to možná jediná pravda.

A to mi připadá odpudivé.

Jedinou pravdou je, že žádná pravda není? Tato existence, veškerá existence, je jenom hra, faleš, nemá žádný význam kromě reality v našich očích?

V jámách Propasti oklamal Errtu Wulfgara. Stvořil znovu celé jeho bytí, vykonstruoval ho, jeho realitou se tak staly jeho nejniternější tužby – jen aby ho od nich velký démon následně opět odtrhl.

Kam až ta lež sahá? Jak hluboko do všeho, co vidíme a víme, v co věříme, pronikají smyšlenky démonů, nebo bohů?

Nebo jsou i tyto bytosti pouhými manifestacemi mých vlastních představ? Jsem snad bůh, jediný bůh? Stvořil jsem všechno, co okolo sebe vidím? Dávají tomu mé oči tvar, můj nos vůni, moje uši zvuk, moje nálady příběh?

Obávám se, že tomu tak je, a já nechci být bohem svého vlastního vesmíru! Mohlo by existovat větší prokletí?

Ale ano, jistě, ovšem! Ještě horší by bylo odhalit, že nejsem maestro, nýbrž jeho oběť, ze které si jen utahuje svými podlými plány.

Ne, nebylo by to horší! Protože pokud jsem boží stvoření, pokud utvářím realitu svým vnímáním, neznamená to, že jsem vlastně sám?

Ztrácím pevnou půdu pod nohama a nedokážu utřídit své myšlenky. Hledím na hvězdy, na stejné hvězdy, které po celá desetiletí prosvětlovaly mé noci, a připadají mi cizí.

Protože se obávám, že je to všechno lež.

Všechna vítězství mi tak připadají prázdná. Všechny pravdy, na nichž jsem tak úpěnlivě lpěl, prokluzují mýma slabýma rukama.

Ta zvláštní kněžka, Yvonnell, mě označila za Lolthina šampiona, hluboko v srdci však vím, že si to špatně vyložila. Bojoval jsem za Menzoberranzan, pravda, jenže ve spravedlivé věci a proti hroživému démonovi – a každopádně ne pro Lolth, nýbrž pro ty temné elfy, kteří mají šanci poznat pravdu a prožít hodnotný život.

Nebo snad ne?

Na své cestě jsem procházel chodbami sídla Do'Urden – takovými, jaké bývaly dřív, ne jaké jsou teď. Snažili se mě přesvědčit o tom, že jsem byl svědkem Zaknafeinovy smrti, jenže ani tím si nemohu být jist.

Jediná pravda je, že žádná pravda není... žádná realita, jenom vnímání.

A pokud je vnímání realitou, na čem tedy záleží? Pokud je tohle všechno jenom sen, pak existuji jenom já.

Jsem sám.

Neexistuje žádný cíl kromě zábavy.

Neexistuje žádná morálka kromě vrtochu.

Neexistuje žádný význam kromě obveselení.

Jsem sám.

Zvedám své čepele, Záblesk a Smrtidech, a vidím v nich jenom rekvizity ve hře. Jaké přesvědčení teď mohu vložit do jejich úderů, když vím, že neexistuje nic kromě zábavy démona, boha nebo mé vlastní představivosti?

A tak se za této jasné, hvězdné noci vydávám na cestu do Luskanu.

Bez cíle.

Bez morálky.

Beze smyslu.

Sám.

– Drizzt Do'Urden

KAPITOLA 1

Vichry a rozbouřené moře

Tohle se mi moc nelíbí,“ postěžoval si Wulfgarovi Regis, celý zelený v obličejí. Karavela se čtvercovými plachtami, *Tloušťtk*, drsně překonávala dvacet stop vysoké vlny. Posádka se ze všech sil snažila udržet těžkopádné plavidlo obrácené kolmo k vlnám, neboť se obávala, že kdyby se nějaká vlna převalila přes loď zbokou, převrhla by ji.

„Náklad v podpalubí je příliš těžký,“ vysvětlil Wulfgar, který netrpěl mořskou nemocí ani zdaleka tak moc jako jeho malý přítel. „A navíc není dobře uvázaný. Bedny se tak při každém zhrounutí posunou.“

Znovu vyšplhali na vysokou vlnu, která byla u vrcholu tak strmá, že když se přes něj překlopili, dvojice stojící vzadu na zádi hleděla přes loď přímo dolů do temných vod. Oba se pevněji chytli a dobře udělali, přes příd' totiž vzápětí vystříkla voda a zalila hlavní palubu.

Wulfgar se zasmál.

Regis se pozvracel.

Šlo to tak celé odpoledne, až s příchodem noci se moře naštěstí zklidnilo. Bezhvězdné nebe však nazítří slibovalo další liják a vichr.

„Haha! Já si myslel, že jsi starý mořský vlk!“ zasmál se první důstojník, když Wulfgar odvedl Regise po žebříku dolů na hlavní palubu.

„Často jsme se plavili,“ odvětil Wulfgar.

„S Deudermontem na *Mořském skřítkovi!*“ dodal Regis, jako by to mělo něco znamenat. Jenže první důstojník a kapitánka Malabie Tloušťmrková jenom pokrčili rameny.

„Nejsme na Mečovém pobřeží,“ připomněl Wulfgar tiše malému příteli, když zamířili pryč, „ale na jezeře.“

„Pěkné jezero,“ zabrblal uštěpačně zelený Regis.

„Jo, proto tu vlny umí být ještě hnusnější,“ řekla Malabie Tloušťmrková, která jejich rozhovor zaslechla. Statná, pohledná žena k nim přistoupila a bylo by těžké nevšimnout si, jak Wulfgarovi při pohledu na ni zajiskřilo v očích. Regis ho rozhodně chápal. Ze vzhledu, postavy i postoje kapitánky Malabie vyzařovaly kompetence a síla. Taková žena vás dokázala přeplivnout, přeprat i přemilovat najednou. Její pronikavé tmavohnědé oči se dívaly na vás a zároveň skrz vás. Černé vlasy jí volně poletovaly okolo ramen a bylo to na ní zdánlivě to jediné, co působilo uvolněně. Čisté a nažehlené oblečení jí dokonale padlo, kabátec ji pevně obepínal a zdobil ho bandalír s medailemi a odznaky přístavů. U levého boku jí visela šavle, a třebaže ji Regis neviděl tasit, nepochyboval o tom, že by to zvládla skvěle.

„V chráněném průplavu mezi Sembíi a Dračím pobřežím není moc velká hloubka, na valící se vodě tak může vzniknout docela velká pěnová koruna, jak se přelévá přes korálové útesy a mělčiny.“

„Pěnová koruna?“ odpověděl půlčik nevěřičně.

„Myslela jsem, že jsi z Aglarondu a plavil ses po Moři padlých hvězd.“

„To ano, to jo... ale jenom jednou.“

„Tvrdil jsi, že jsi z Delthuntle!“ protestovala Malabie. „Že jsi strávil život na vodě!“

„Ve veslici nebo ve skifu. V ničem větším,“ vysvětlil Regis.

Kapitánka si povzdychla. „Neměla jsem tak chtít víc peněz za to, že tě vezmu zpátky?“

Regis začal odpovídat, Wulfgar mu však položil paži okolo ramen a umlčel ho.

„Co je?“ zeptali se Regis a Malabie společně.

„Nakláníme se,“ povšiml si Wulfgar.

„Houpeme se,“ opravil ho Regis, ale Wulfgar zakroutil hlavou.

„Nakláníme se na levobok,“ upřesnil. Nehýbal se, hleděl přímo před sebe a měřil si hlavní stěžeň a příď.

„Do podpalubí, hned!“ zařvala kapitánka Malabie na nejbližšího námořníka. „Prohlédněte nákladový prostor!“

Ještě než muž stačil slézt dolů po žebříku, ozvalo se volání, že skutečně nabírají vodu. Jak poskakovali po vlnách, hlavní stěžeň se propadl a prorazil prkna pod sebou. A jelikož se velká část nákladu svezla na levobok, stekla tam i voda a ještě víc karavelu naklonila.

„Stáhnout plachty!“ zakřičela kapitánka Malabie, jakmile pochopila, v čem je problém. Plachty se ve vichru napínaly, čímž vyvíjely ještě větší tlak na poškozené místo a zhoršovaly problém v podpalubí.

„Lidský řetěz!“ zařvala a posádka rychle poslechla. Wulfgar se taky pustil k žebříku, Malabie ho ale chytila za paži. „Jsi tak silný, jak vypadáš?“

„Silnější,“ ujistil ji Regis.

„Dobře. Takže ke kormidlu s tebou, s vámi oběma,“ přikázala Malabie. „Bez plachet si s horním kormidlem nevystačíme, budeme tak muset řídit loď přímo pákou.“ Pokynula muži u kormidla a ten ho uzamkl v pozici a kývl. „Tady Dobrák ti všechno nachystá, pak už to bude jenom na tobě, barbare. Drž nás přímo proti vlnám, jinak se určitě převrátíme.“

Wulfgar kývl. Podobně dramatickou službu u páky kormidla zažil už dřív, když brutální silou obracel ještě větší loď přímo uprostřed bitvy s piráty.

„Až se moře zklidní a posádka vyčerpá vodu, pustíme se do oprav a ty půjdeš dolů a urovnáš náklad,“ dodala kapitánka. „Nepřijdu ani o jedinou libru!“

„Jestli se potápíme...“ namítl Regis.

„Budu házet přes palubu členy posádky, dokud mi jich nezbude jenom tolik, abych dostala náklad na východ,“ přerušila ho kapitánka Malabie. „A možná začnu tebou.“

Regisův zelený obličej zbělel a Malabie se pootočila, aby škádlivě mrkla na Wulfgara, který se neubrání širokému úsměvu.

„Žertovala, že jo?“ zeptal se Regis, když následoval Wulfgara na zád' za Dobrákem.

„Proč ti to dělá starosti?“ zeptal se Wulfgar. „Myslel jsem, že ti v žilách koluje krev genasi, a kdybys musel, dokázal bys moře přeplavat.“

Regis pokrčil rameny. „No, tam ve vodě jsou i jiné věci, víš? Velké věci... hladové...“

„Pcha, z tebe by nebyla moc velká večere, takže žádný strach!“ odvětil Wulfgar.

Dřeli celou noc, během níž Wulfgar podle pokynů Dobráka a Regise obracel loď proti každé nové vlně. Vlny se naštěstí začaly zmenšovat a mračna se roztrhala, zalilo je tak světlo hvězd.

Přes palubu se táhl zástup námořníků, kteří si mezi sebou podávali

vědra, a rytmus udávalo bušení kladiv v podpalubí, kde se lodní tesaři snažili vyspravit a zajistit stěžen a překrýt praskliny v prknech dehtem a dřevem.

Do úsvitu zbývalo stále několik hodin, když posádka zpomalila a Wulfgarova práce byla prakticky u konce. Jakmile se moře zklidnilo, s Regisem páku uvázali a pomohli Dobrákovi opět zapojit kolo kormidla. Poté se svalili vedle něj a všichni se pokusili chvíli si zdřímnout.

„Na to nemáme čas!“ ozval se zakrátko hlas kapitánky Malabie – tak brzy, že si Regis vlastně nebyl jistý, jestli vůbec usnul, nebo ne. Upřel ospalé oči na jasné nebe. Bylo nádherně čisté a slunce svítilo. Wulfgar zívá a Dobrák vyskočil na nohy.

„Zpátky k vědrům,“ vysvětlila Malabie.

„Myslel jsem, že loď je opravená,“ řekl Dobrák.

„Trochu, poškození je ale až dole u kýlu. Zkusili jsme ho zalátat. Možná to vydrží, možná ne.“ Potřásla hlavou, což nikoho neuklidnilo.

Wulfgar se zvedl na nohy a Malabie si ho opatrně změřila.

„Jsi plavec?“ zeptala se.

Velký muž pokrčil rameny.

„Plánujete je poslat dolů pod *Tloušťika*?“ zeptal se Dobrák a zalapal po dechu.

Malabie opět pokrčila rameny. „Možná.“

„Proč ne?“ zeptal se Wulfgar Dobráka. *Tloušťik* nebyl moc velký a on si byl celkem jistý, že by se ke kýlu dostal.

„Jeden nahoru, jeden dolů, zpátky nahoru, zpátky dolů,“ vysvětlil Dobrák. „Nevydržíte tam dost dlouho na to, abyste cokoli udělali. Ne dole ve tmě. Nestálo by to za to! Bylo by potřeba přřezat kolíky a tak, nešlo by jenom o to připlácnout prkno na díru a doufat, že to nějak dopadne!“

„Lepší něco než nic,“ namítla kapitánka Malabie.

„Nemohli by použít dehet,“ připomněl Dobrák.

„Suchý dok uprostřed moře nenajdeme, že ne?“ odsekla kapitánka a její tón Dobrákovi připomněl, kdo tu na vodě velí.

„Omlouvám se,“ řekl uctivě a stáhl se.

„Musel by ses potopit mockrát,“ řekla Malabie Wulfgarovi. „Možná ale bude nutné, aby ses o to pokusil.“

„Takže by musel jít tam dolů, ořezat kolíky a zarazit je do trhlin?“ zeptal se Regis.

Malabie znovu pokrčila rameny. „Neexistuje snadná odpověď ani jistá oprava,“ přiznala. „Ale cokoli, co zpomalí průsak, nám pomůže dostat se ke břehu...“

Zmlkla, protože Regis už si svlékal vestu a košili. Odložil i rapír, díky si však ponechal. Pak s kývnutím odložil i nádherný modrý barret, vyhoupl se na zábradlí a zmizel z dohledu.

„Dívej se po něm!“ přikázala šokovaná kapitánka Malabie a rozběhla se k zábradlí.

„Budete čekat hodně dlouho,“ varoval Wulfgar, a když se po něm ti dva otočili, zjistili, že se vědoucně usmívá.

Regis samozřejmě věděl, že by se měl bát. Byl pod vodou na otevřeném moři, Moři padlých hvězd, které proslulo netvory a mořskými d'áblly – všemožnými nebezpečnými tvory. Právě v tomto moři zažil půlčik nejděsivější okamžik svého života – obou životů! – když otevřel Ebenduchovu rakev a ve vodních hlubinách čelil přízraku.

A přesto se nebál. Na pobytu ve vodě bylo něco osvobozujícího, něco přirozeného a dokonalého, co ho vracelo zpátky k předkům, k samotnému počátku veškerého života, který vedl až k němu.

Přestože byla půlka eleintu, devátého měsíce, a na Dračím pobřeží, v Gulthanderu a v dalších jižních částech moře stále vládlo léto, rychle se blížil podzim. Z Krevelů začínal vát studený víchř, takže voda nebyla zrovna teplá. Ale na tom nesešlo. Jednou z výhod jeho dávného genasijského dědictví bylo, že mu studená voda moc nevadila, ne tolik jako v předchozím životě. Vzpomínal si, že asi v tuto roční dobu uklouzl a spadl do Maer Dualdonu na Planině ledového větru. Kdyby ho rybář nechytil do sítě, tiše a bezmocně by se poddal smrti. Voda tam nahoře byla samozřejmě mnohem studenější, Regis však věděl, že nyní by v jezeře na Planině ledového větru dokázal plavat. Studená voda by se do něj nezakusovala tak jako před jeho znovuzrozením a nevysávala by z něj životní teplo, dokud by nezahynul.

Skrze matčinu pokrevní linii se mu dostalo velkého daru.

A proto se nebál.

Pohyboval se instinktivně, všechny části jeho těla, všechny končetiny harmonicky spolupracovaly a poháněly ho vpřed. I v minulém životě samozřejmě uměl plavat – když nezbytně nutně musel – ale ne

takto. Nyní se při potápění podobal spíše skutečnému mořskému tvorovi, rychlému a s ladnými pohyby.

Dokonce i jeho zrak byl nyní pod vodou ostřejší. Možná to bylo tím, že v dětství trávil mnoho hodin hluboko pod hladinou hledáním ústřic, Regis však věřil, že se jeho pŕlčické noční vidění změnilo, umělo se teď lépe přizpůsobit a bylo mu tak ve vodě užitečnější.

Podrobnosti neznal, ale ani nemusel. Když připlaval ke kýlu a prohlížel si trup pod hlavním stěžněm, potřeboval jenom svoje oči, báječné plíce a prsty citlivé na proudění.

Zakrátko našel spoj, kterým prosakovala voda. Slyšel píseň tekoucí vody a cítil proudění moře vnikajícího do lodě.

K nádechu vyplaval nad hladinu uprostřed lodě a všiml si, že na něj přes zábradlí shlížejí Wulfgar a kapitánka Malabie. Z Malabiina ulehčeného výrazu a Wulfgarova širokého úsměvu pochopil, o čem se během jeho příliš dlouhého pobytu pod vodou bavili.

„Lano!“ zavolala Malabie za sebe, Wulfgar ji ale chytil za rameno, zakroutil hlavou a otočil ji zpátky k pŕlčíkovi.

Pavouk Parafín žádá lana nepotřeboval. Snadno vyšplhal nahoru po trupu *Tloušťika*.

„Byl jsi tam dole...“

„Příliš dlouho. Ano, já vím,“ přerušil ji Regis.

„Takže jsi klerik a tvoje magie ti umožňuje dýchat pod vodou?“

„Ne,“ řekl Wulfgar ve stejnou chvíli, kdy Regis odpověděl: „Něco takového.“

Kapitánka Malabie pohlédla z jednoho na druhého. Oba se zasmáli.

„Našel jsem trhlinu v trupu a myslím, že s ní můžu něco udělat,“ vysvětlil Regis. „Potřebuju klín, možná spíše plíšek, asi takhle dlouhý.“ Podržel ruce od sebe asi na vzdálenost předloktí. „A kladivo. Pak se vrátím nahoru pro dehet.“

Malabie na něj hleděla s pochybnostmi.

„Vychladlou kouli dehtu,“ upřesnil Regis. „Prostě ji zatluču okolo plíšku.“ Pokrčil rameny. „Hádám, že cokoli, čím to nějak ucpu, pomůže.“

Kapitánce Malabii zjevně došly otázky. Nebo možná uznala, že bude lepší nechat celý tento sled nečekaných a očividně nevysvětlitelných událostí prozatím být, proto jen kývla a vydala se mu sehnat kladivo a plíšek.

„Víš, co děláš?“ zeptal se Wulfgar, když s půlčíkem osaměl.

„Nemám zdání,“ přiznal Regis a bezmocně pokrčil rameny. „Prostě do té díry nacpu, co půjde, a budu doufat, že to zpomalí průsak.“

„A když ne?“

„Zpomalí. Voda mi poradí, jak na to.“

Wulfgar se na něj skepticky zadíval. „A když ti voda zalže?“

„Pak budu plavat,“ odvětil Regis. „A tebe odtáhnu na laně ke břehu.“

Wulfgar se zazubil, ale Regis, který na vlastní kůži okusil sílu vody protékající trhlinou, se neusmíval. Věděl dost na to, aby pochopil, že *Tloušťík* je na otevřeném moři ve velkém maléru. Prasklina ve spodní části lodě byla veliká a tlak vody ji časem ještě zvětší. Posádka by nezvládla vynášet vodu ve vědrech dost rychle na to, aby se dostali až do Delthuntle. Minuli sotva město Urmlaspyr, tři čtvrtiny cesty tak měli stále před sebou. Navíc v mnohem obtížnějších vodách, než byly ty, které vedly ze Suzailu sem.

A také tu na ně pravděpodobně číhali piráti.

Kapitánka Malabie spustila kotvu a Regis se po zbytek dne snažil zatlouct plíšek do trhliny, kterou objevil. Pracoval, dokud se nezačalo stmívat, a následující ráno se zase vrátil do vody. V poledne byl plíšek zatlučený a kolem něj vmáčknutá koule dehtu.

Jakmile vylezl půlčík zpátky na palubu, aby podal hlášení, přikázala Malabie zvednout kotvu a zčásti vykasat plachty. *Tloušťík* se opět rozlétl po vlnách s plachtami plnými větru.

Následujícího dopoledne však opustili chráněnou část moře a ocitli se v otevřených vodách, kde se vítr stočil k severovýchodu. Třebaže se jeho směr snažili korigovat plachtami, *Tloušťík* se sotva ploužil.

„Na podobnou změnu směru větru je příliš brzy,“ pravila kapitánka Malabie Wulfgarovi a Regisovi. Potrásla hlavou a dlouze vydechla. „Vichry ukrtaru dorazily o měsíc dřív.“

Wulfgar a Regis si vyměnili ustarané pohledy. Nepotřebovali znát podrobnosti, aby pochopili Malabiin tón.

„Tak už to někdy chodí,“ vysvětlila Malabie. „Kéž by se to ale nestalo při téhle plavbě, kdy se nám moře dere do podpalubí, co?“

Měla pravdu, což ještě podtrhl námořník, který zrovna vylezl z podpalubí s vědrem plným vody. Odevzdaně se podíval na kapitánku, pak se zamračil na půlčíka.

„Udělal jsem, co jsem mohl,“ slyšel se Regis zašeptat.

„Nikdo tě neviní,“ ujistila ho kapitánka Malabie. „Potřebujeme ale suchý dok. Myslela jsem, že to zvládneme, ale ne s tímhle protivětrm a proudy. Do Delthuntle to je měsíc cesty a měsíc tuhle loď na hladině neudržíme.“

„Nemůžeme,“ řekl Dobrák, který se k nim připojil. „Voda prosakuje čím dál rychleji. Než se dostaneme k Pirátskému ostrovu, budeme sedět na vodě a plížit se, nikomu tak neutečeme.“

„Tak kam?“ zeptal se Wulfgar a zvedl ruku, aby zklidnil svého rozčileného malého přítele.

Malabie zavrtěla hlavou, ohlédla se však zpátky severozápadním směrem, k jižnímu pobřeží Sembie. Za zády měli dvě města se suchými doky a loděnicemi, Urmlaspyr a Saerloon. Kdyby se obrátili zpět na západ, *Tlouštitk* by se tam s větrem v plachtách dostal za dva dny.

O to ovšem nešlo. Problém byl, že loděnice v těchto městech nebyly velké, čekací listiny budou tudíž dlouhé – mohli by tam uváznout na dlouhé měsíce, možná i na rok.

Přímo na sever od jejich současné pozice ležel Selgaunt, hlavní město Sembie, s mnohem většími loděnicemi a možná i rychlejším přístupem k suchému doku na opravu.

„Selgaunt by byl nejrychlejší,“ nadhodil Dobrák, kterého napadla stejná věc.

„Jo, ale budeme muset proplout Sembijskou úžinou a tam nemusíme být sami, že?“

Dobrák kývl.

„Nejbezpečnější by byl návrat do Urmlaspyru,“ vysvětlila kapitánka Malabie.

„Den nebo dva plavby, přímo zpátky směrem, odkud jsme připluli,“ řekl Dobrák a Malabie kývla. „A do příštího léta se nedočkáme doku, to je jisté.“

„Jestli vůbec,“ řekla Malabie. „A bude nás to stát veškeré zlato, které máme.“

„Jak dlouho se zdržíme v Selgauntu?“ zeptal se Regis zoufale, vůbec se mu totiž nelíbil směr, jakým se rozhovor ubíral. Obával se, že jestli už začaly vát uktarské vichry, tak i kdyby našli volný suchý dok, zůstane třet na opačné straně moře od Aglarondu až do jara. Obchodní

cesty a kupecké trasy po Moři padlých hvězd znal dost dobře na to, aby věděl, že jen málokdo by se ho odvážil přelout v zimě.

„Většinu desetidne, pokud najdeme volný suchý dok a rovnou se pustíme do oprav,“ řekl Dobrák. „Spíše ale pár desetidnů.“

„To už bude marpenot,“ pravil Wulfgar.

„A budou se do nás zakusovat studené vichry ukтарu,“ přítakal Dobrák.

Kapitánka Malabie je vyslechla, kývla a její výraz prozrazoval, že spěje k rozhodnutí. „Říkali jste, že pokud objevíme piráty, ukážete, co ve vás je,“ připomněla svým pasažérům a Regis i Wulfgar kývli. „Nebo bych spíš měla říct, pokud oni objeví nás. A v úžině se přesně to může stát.“

„Takže do Selgauntu,“ pochopil Regis, ale Malabie zavrtěla hlavou.

„Jestli už se vydáme do úžiny, zamíříme k ostrovu Prespur,“ rozhodla a obrátila pohled zpět na východ. „Spadá pod správu Cormyru a ve městě Palagar mám přítele, který mi něco dluží.“

„Jo, Palagar má loděnici...“ začal Dobrák.

„A posádku, která ji chrání,“ připomněla Malabie.

„Čeká nás padesát mil otevřené vody,“ varoval Dobrák. „Je plná žraloků, protože dobře vědí, že je piráti s radostí nakrmí, ech?“

„Prespur,“ řekla Malabie s klidem. „A Palagar. Doufejme, že se nám podaří *Tlouštíka* opravit a dostat ho zpátky na vodu, než se přizenu vichry ukтарu.“

„A když ne?“ odvážil se zeptat Regis.

„Najdeme vám přes zimu práci ve městě,“ vysvětlila Malabie, „a do Delthuntle dorazíte na konci kesenu.“

Regis se ostře nadechl a snažil se potlačit výkřik zděšení. Podle kapitánky Malabie se zdrží víc než půl roku! Půlčik si nemyslel, že přežije dalších šest měsíců, aniž by sevřel Donolu v náruči...

Nemohl však nic namítat. O moři věděl dost, aby chápal, že temné vody se nezajímají o plány lidí, půlčiků ani žádné jiné rasy, a ti, kdo to odmítli přijmout a pokusili se Moři padlých hvězd vnutit svoji vůli, často končili hluboko, hluboko na jeho dně, navěky.

Regis si přitáhl kožešinový plášť blíž k ramenům a hlavu schoval hlouběji do kápě, aby se ochránil před studeným severním vichrem, zatímco přecházel sem a tam po hradbách osamělé věže stojící na nej-

vyšším bodě severního výběžku ostrova Prespur. V poryvech větru se točily a tančily sněhové vločky a půlčik si pro sebe zamumlal naději, že nejde o další velkou bouři – ta poslední úplně zasypala údolí mezi touto malou horou a zbytkem ostrova, a odřízla tak několik obyvatel Věže hvězd skoro na celý desetiden od města Palagar.

Byl osamělý a cítil se mizerně i bez toho, aby přišel o poprask ve dvou hospodách v Palagaru!

„Zpod kapuce případné útočníky neuvidíš,“ ozval se za ním Wulfgarův hlas.

Regis se otočil, vykoukl zpod kápě a uviděl, že se k němu blíží jeho obrovský přítel. Wulfgar měl na sobě svůj typický oděv: plášť z kožešiny zimní lišky a na hlavě jen malou prilbu. Jeho paže byly holé a často odhalené, pokud ale barbarovi z Planiny ledového větru studený vichr vadil, nedal to na sobě znát.

„Už moc dlouho jsi neokusil mrazivé vichry od Moře plujících ledů,“ podotkl Wulfgar a stoupl si vedle Regise. Opřel se o římsu a zadíval se na tmavou zem a moře za ní, a třebaže byl obrácený přímo proti větru, zdálo se, že mu vůbec nevadí.

„Příliš dlouho jsem žil v teplých síních krále Bruenora,“ odvětil Regis, přistoupil blíž k příteli a podobně jako on se zadíval do tmavé zimní noci.

Wulfgar na něj pohlédl. „Chybí ti?“ zeptal se a Regis kývl.

„Víc, než jsem si myslel. Vždycky jsem je měl rád – všechny – vím ale, že moje srdce leží za tímhle mořem, na východě v Aglarondu.“

Wulfgar kývl a poplácal Regise po rameni. „Zase je uvidíme,“ ujistil ho.

„Nelituju, že jsem odešel,“ odvětil půlčik, „nečekal jsem ale, že ani ne dva desetidny před koncem roku budu pořád tady venku, uprostřed Moře padlých hvězd.“ Odevzdaně se zasmál a znovu si připomněl, že časový rozvrh moře ruší tužby moudrých a drsně ničí tužby hloupých.

„Poznali jsme aspoň nový kus země a prožili čas v míru. To není tak špatné,“ řekl Wulfgar.

„Já už tady byl,“ odvětil Regis. „Aspoň jsem proplouval kolem cestou na západ na schůzku na Kelvinově mohyle. Musím ale přiznat, že je to tu teď jiné. Když jsem tudy plul, tvořily Prespur dva ostrovy. Od Rozervání voda dost ustoupila a hlavní ostrov se spojil s tímhle dlouhým kusem skály, kde teď stojíme. Jestli si dobře vzpomínám, říkalo

se tomu tady Ostrov zrádců a nikdo tu nežil, ta věž už tady ale samozřejmě stála.“ Ztraceně hvízdal do větru. „Tolik se toho změnilo.“

„Donola Topolino tam pořád je,“ odvětil Wulfgar, kterému došlo, proč půlčik tolik lamentuje. „A měsíc kesen už není daleko.“

Regis se zazubil a kývnutím poděkoval za podporu.

Zadíval se za Wulfgara na jih a spatřil, že k nim míří řada pochodní. Zachechtal se a ukázal a barbar se obrátil.

„Kapitánka Malabie míří do tvój postele?“ zeptal se Regis.

„Zní to, jako by na tom bylo něco špatného,“ odpověděl Wulfgar.

„Kolik?“ zeptal se Regis. „V novém životě, který jsi našel, kolik žen už oblažilo Wulfgarovo lůžko?“

Wulfgar pokrčil rameny, jako by na tom nezáleželo, a Regis věděl, že Wulfgarovi na tom taky nezáleží. Vrátil se zpátky jako docela jiný muž, jako by ve své předchozí existenci všechno řádně splatil a udělal, svoji druhou cestu se tak rozhodl věnovat zábavě.

„Lamači srdcí,“ pokáral ho půlčik.

„Vůbec ne. Žádné z nich nelžu. Vědí, že s východem slunce tam nebudu.“

„Nic neslibuješ?“

„Říkám pravdu. Rozhodnutí je na nich.“

„Proč?“ zeptal se Regis upřímně, což přimělo Wulfgara otočit se k němu. „Nepřeješ si najít lásku?“

„Nacházím ji neustále.“

„Ne jenom fyzickou!“

„Já vím,“ řekl Wulfgar. „V tomto životě hledám rozkoš, kdekoli ji můžu najít. Netoužím po krbu ani po domově ani po rodině v běžném slova smyslu. Je tu toho tolik, co můžu vidět, tolik věcí – a lidí – které můžu poznat.“

Regis na něj dlouho hleděl, zubil se a kroutil hlavou. „Ach, Wulfgare,“ řekl, „myslím, že budeš litovat jenom toho, že jsi odmítl, když o tebe dračice projevíly milostný zájem.“

„Zase je uvidíme,“ odvětil barbar s mrknutím. Pak zamířil zpátky do věže, aby uvítal kapitánku Malabii a hýřily, kteří ji za této chladné, tmavé noci doprovodili.

Regis zůstal venku, hleděl do zimní tmy a přemýšlel o Donole. Znovu si představoval její teplé paže okolo sebe, její hebké rty na svých. Wulfgar se mýlil, kesen byl moc, moc daleko. Příliš daleko!

Dýchl si do rukou a vydal se na další obchůzku po cimbuří věže. Byl patnáctý den dlouhonoce, posledního měsíce Roku svitků zpod hory, a právě v tu chvíli pronášel Gromph Baenre mocné zaklínadlo, které vyvolá Demogorgona a nebezpečně oslabí bariéru magického Faerzressu, což naopak umožní hordám démonů, dokonce i démonských pánů, projít do Temných říší Faerûnu.

KAPITOLA 2

Krevely

Měli ho za příliš starého, než aby na svých křivých nohách držel hlídku, vous už totiž měl spíše šedivý než žlutý. Přefadili ho proto na dvůr damarského krále. Králům sloužil už dřív, proto byl zvyklý na nudu takové služby. Jenže to bývali trpasličí králové, Ivan Kamenné rameno tak nikdy dřív nebyl svědkem podobných stupidit a pošetilostí, jaké se denně odehrávaly na dvoře krále Yarina Mrazipláště.

Ivan neměl krále Yarina nikdy rád, a když se na toho muže díval teď – plešatěl, měl krysí ksicht, v jednom kuse kňoural a vyděšeně se hrbil – žasl nad tím, jak někdo tak zlověstný a necharismatický mohl usednout na trůn.

Byli však v Helgabalu, ve městě obchodníků, a v očích zdejších šlechticů převyšovalo zlato všechny ostatní kvality. Yarin Mraziplášť býval nejbohatším mužem v Damaře, než usedl na trůn – na trůn, který se uprázdnil před dvaadvaceti lety, když za velmi záhadných okolností zemřel král Murtil Drakoskol. Murtilova předčasná smrt ukončila linii Drakoskolů, králů paladinů, kteří vládli Damaře v míru a prosperitě skoro sto let – možná se ale příliš mnoho prosperity dostávalo příliš malé skupině jednotlivců, říkal si Ivan často.

Yarin Mraziplášť, nejbohatší muž v oblasti s rozsáhlou sítí špehů a žoldnéřů, vyplnil prázdnotu, kterou po sobě zanechal svobodný a bezdětný Murtil. Bohatství zvítězilo a Yarin Mraziplášť si přisvojil trůn.

A ne právě poctivě, jak předpokládal Ivan. Třebaže do této země přišel až poté, co se Yarin chopil vlády, samozřejmě slyšel drby.

Řeči o tom, že Yarin dal Murtila zavraždit, nebyly v Helgabalu ničím novým, a v průběhu času nijak neztratily na síle. Ivan jim nepřikládal velkou váhu, i když nepochyboval, že mohou být pravdivé.

Tato země ho vlastně nezajímala. Pravda, s bratrem sice nyní nazývali Damaru domovem, bylo tomu tak ovšem spíše proto, že v době, kdy sem dorazili, po desítkách let na cestách, jim toto místo připadalo stejně dobré jako každé jiné.

Posledních několik desetidnů však začal Ivan o moudrosti jejich rozhodnutí pochybovat, hodiny na dvoře oplývajícím neuvěřitelnou malicherností se mu totiž táhly.

Král Yarin a jeho královna pořádali veřejnou audienci, na kterou mohl přijít kdokoli, a pokud na něj zbyl čas, požádat krále o slyšení nebo o rozsudek. Jako obvykle se na schodišti před palácem už před úsvitem shromáždil dav a poddaní zakopávali jeden o druhého v zoufalé naději, že budou vyslyšeni.

Jejich stížnosti znal Ivan až příliš dobře, protože vždycky nabraly stejný směr nebo se aspoň často opakovaly.

Král Yarin ani nepředstíral zájem, když jeden chudý farmář ukázal zahnutým prstem na svého souseda a obvinil ho z krádeže slepic. Druhý muž to samozřejmě popřel nebo prohlásil, že je „našel“, takže mu patří, když je první farmář nedokázal udržet na svém pozemku.

„Rozdělte si vejce mezi sebou!“ zamumlal Ivan tiše ve stejnou chvíli, kdy král Yarin vynesl tento rozsudek. Starý trpaslík slyšel stejný verdikt už tolikrát, že to neuměl ani spočítat, a jakmile Yarin takto spravedlivě rozhodl, šlechtici přirozeně propukli v jásot nebo lapali po dechu nad královou neskonanou a bohy inspirovanou moudrostí. A hodiny nudně ubíhaly.

Ivan zbystřil, když se objevili muž se ženou, ruku v ruce, a strkali před sebou pěknou dívku. Vysvětlili, že se jedná o jejich dceru, která čeká dítě s darebákem, který jí slíbil sňatek. Obviněný, který nebyl ani zdaleka tak mlád jako jejich dcera, to velmi důrazně a uraženě odmítl a velká část osazenstva audienční síně se začínala dobře bavit.

Jenže Ivan upíral pozornost na krále Yarina a na mnohem mladší ženu, která seděla po jeho boku. Helgabalské drbny popisovaly královnu Concetinu jako krásnou, hezkou či drobnou, případně i jinými pochvalnými slovy, třebaže Ivanovu vkusu zrovna neodpovídala. Často se o ní také říkalo, že je „štíhlá jako vrbový proutek“, jenže Ivan měl radši trpaslice jako dub – slova „statná jako dubový kmen“ nejlépe popisovala trpasličí dámy, které ho uchvacovaly!

Přirovnání k vrbovému proutku však královně Concetině skutečně

odpovídalo, jak si trpaslík všiml. Byla velmi štíhlá a rozhodně nevy-
padala na pětadvacet let, které jí drby připisovaly. Zápěstí, šiji a prsty
měla tak dlouhé a tenké, až to vedlo k domněnkám, jestli jí v žilách ne-
koluje kapka elfské krve. Královna to sice popírala, jak Ivan dobře vě-
děl, její rysy spolu s blond vlasy, dlouhými téměř až k pasu, ale roz-
hodně působily nadpozemsky a magicky.

Trpaslíka napadlo, jestli v sobě nemá něco z lesní nymfy, a zazubil
se, vzápětí se však rozkašlal, aby zamaskoval velmi nepřístojné zahih-
ňání. Přitáhl si halapartnu blíž k tělu, trochu víc se narovnal a snažil se
nepředstavovat si královnu Concetinu, jak poletuje na křídlech vážky
nahá nad stromy.

Ivan se zdokonalil v umění spánku ve stoje, což mu často pomá-
halo překonat nekonečně dlouhá a nudná sezení. Nikdy by se nechtěl
stát králem a pochyboval, že by ho občané vůbec chtěli na trůně, jejich
nesmyslné rozepře by ho totiž tak znudily, že by byl v pokušení dát je
všechny popravít, jenom aby už konečně sklapli!

Ta úvaha obrátila trpaslíkovy úvahy k děsivé konstrukci, kterou dal
král Yarin umístit do jedné ze zahrad za palácem, k nástroji, který bru-
tální muž dost často používal. Sestával ze dvou stojatých trámů, jed-
noho položeného napříč na jejich vrcholu a ze základny z pevného
kusu dřeva s prohlubní, do které tak akorát zapadl krk. Ivan slyšel, že
se mu říká „gilotina“, a podle jeho názoru se ta věc hodila spíše do díry
orckého krále než do zahrad vládce civilizované rasy. Prostě si neu-
měl představit, že by nějaký trpasličí král, třeba jeho starý společník
Bruenor, někdy použil něco takového.

Ivan Kamenné rameno byl toho názoru, že pokud jste se nedokázali
podívat muži do očí, když jste ho zabíjeli, pak jste nebyli přesvědčeni
o tom, že si to zaslouží.

A v případě krále Yarina to bylo ještě mnohem horší, neboť prý po-
užíval svoji zákeřnou hračku dost svévolně – a tomu Ivan věřil.

Ivan dal kapitánu Andrusovi velmi jasně najevo, že v té zahradě
hlídku držet nemínil. Zašel dokonce tak daleko, že naznačil, že by ne-
připustil, aby stípnutí té padající čepele pocítil nevinný člověk. Andrus
si trpasličího válečníka natolik vážil, že tu drobnou zradu pohřbil mezi
nimi – a měl pro to dobrý důvod, neboť Ivan Kamenné rameno opako-
vaně dokázal, že je jedním z nejlepších vojáků v Helgabalu. Kdykoli se

k posádce přidal nový rekrut, on nebo ona byl poslán rovnou k Ivanovi na výcvik.

Nebylo pochyb o tom, že kapitán Andrus byl přesvědčen, že Ivanovi prokazuje laskavost, když mu dává snadné služby. Možná bych měl toho muže vyvést z omylu, pomyslel si Ivan.

Ta myšlenka ho následně zavedla na imaginární bojiště, kde se trpasličí brigády střetávaly s ošklivými orky, zatímco nad hlavami jim vřískali draci...

Starého trpaslíka vytrhly z úvah trpasličí hlasy. Zjistil, že před králem a královnou nyní stojí hlouček neuvěřitelně špinavých tvorů s ucouranými vousy. Všichni vypadali, jako by zrovna vylezli z díry v zemi, kterou navíc nevyhloubili trpaslíci. Ivana rovněž napadlo, jestli to jsou vůbec trpaslíci. Pár z nich připomínalo spíše gnómy nebo možná nějaké zvláštní křížence? Všichni ovšem měli vousy – ucourané, ale dost husté.

„Bežub!“ prohlásil jeden shrbený, pokřivený chlapík.

„Bezzub?“ zeptal se král Yarin, který zjevně nerozuměl.

„Bežub!“ zašišlal chlapík, který nebyl úplně bezzubý, neměl k tomu však daleko – a zubiska, která mu zůstala, byla ulámaná a prohníla a hrála všemi barvami, jenom ne bílou.

„Ano, Bezzub,“ řekl král.

„Bežub! Bežub Voliž!“ trval na svém shrbený trpaslík a Ivan si všiml, že tomu chlapíkovi skutečně visí jazyk z bezzubé kušny, ven a doleva, takže připomínal starého uslintaného psa. Ostatní trpaslíci nebyli o nic čistší nebo, popravdě, zubatější a Ivan svařtil zvědavě obličej.

„Takže Bežub,“ ustoupil král Yarin. Pohlédl do strany, na kapitána Dreylina Andrusa, který pokrčil rameny a zakroutil hlavou, očividně se snažil potlačit smích. „A ze které části Helgabalů jsi, mistře Oliži?“

„Nejšem ž Heliogab... ehm, Helgabalů,“ odvětil trpaslík a zarazil se právě včas, aby nepoužil starý název hlavního města Damary, který byl Yarinovým výnosem zakázán. Bežub se ale krátce zachechtal výrazu nechuti, který se objevil ve tváři krále Yarina.

„Tak odkud v Damaře?“ obořil se na něj netrpělivý král.

„Vlaštně vůbeč ne ž Damaly,“ řekl Bežub. „Ašpoň ne dotedka, dokad' můj klan nepodkopal Galeny a nevopačil náš domov novýma dvežma. Dvežma v Damaže.“

„Vy jste se prokopali horami? Z Vaasy?“

„Jo, my šme tadyma vič v podžemí než ve Vaaše, takže ši nešme ji-šší, na kelý štlaně hlaniče šme tam dole v tunelech, ech? Možná šme byli vašima poddanýma už došt dlouho, jenom šme vo tom neměli šajnu!“

„Podžemí... co?“ zeptal se frustrovaný král Yarin. Těkal očima kolem, dokud mu pohled nepadl na Ivana, jediného trpasličího strážce, který se audience účastnil. „O čem to mluví?“

Ivan nikdy podobný dialekt neslyšel, a to i když pominul očividné šišlání. „Tendle klan... Voližů?“ zeptal se Ivan trpaslíka.

„Věčí!“ prohlásil Bežub.

„Větší než Voližů?“ zeptal se Ivan, poněvadž nechápal.

„Ploště Věčí!“ trval na svém Bežub a všichni trpaslíci za ním zvolali „Větší!“ a zapumpovali pěstmi do vzduchu.

„Klan Větší?“

Špinavý trpaslík roztáhl obličej v něčem, co asi měl být úsměv, a kývl.

Ivan si odfrkl a vzbopil se. „Klan Větší,“ vysvětlil králi Yarinovi, „žije hlavně ve svejchch jeskyních – asi de vo důl a asi dost velkéj, jesli vede celýma Galenama – a řek bych že už dost dlouho. Ted' vylezli na povrch a v Damaře.“

„V zemi, o které nic neví?“ zeptal se král Yarin a pohlédl z Ivana na Bežuba a zase zpátky.

„Tendle znal starý méno Helgabalů,“ připomněl Ivan králi. „Takže tady vo tomhle místu věděli aspoň něco, než se vyštrachali ven.“

„Jo, žnali šme tohle místo, nebo jaký bylo, a jaký chče žaš být,“ řekl Bežub.

Král Yarin na něj přísně pohlédl.

„Ješli náš teda chčete, jak žikám,“ pokračoval Bežub a jazyk mu pleskal po straně úst. „A jenom še nebojte, klálíčku, my žnáme švý místo. Š vašim švolenim, pane.“

„A když vám nedám švol... svolení?“

Bežub se znovu vytasil se svým směšným úsměvem a ohlédl se po svých hoších, z nichž dva přikvapili vpřed s malou truhličkou. Postavili ji na zem před Bežuba, vysekli králi několik poklon a zase se spěšně vrátili ke svým kamarádům.

„Nejdem šem jako žebláci, kláli,“ vysvětlil Bežub. „Ale jako dobrý

podání.“ Hluboko se sehnul, přehodil západku na truhličce, a jak se narovnával, zvedl víko.

Uvnitř jiskřily zlato a šperky. Královna Concetina zalapala po dechu a přitiskla si ruku ke rtům, těm, kdo na truhličku přímo neviděli, tak stačilo pohlédnout na odraz v Concetiných očích.

„Známe švý mišto, dobly kláli, pane,“ řekl Bežub. „A doufáme, že tímle mištem bude vaše klálovství Damala.“

Král Yarin se snažil zachovat klid, Ivan ale poznal, že ten otrhaný malý tvor z klanu Větší si koupil cestu dovnitř. Yarin pokynul dvěma strážcům, kteří se truhličky chopili a odnesli ji.

„Předpokládám, že podobných pokladů máte víc?“ zajímal se král Yarin.

„Jašně. Dobly důl.“

„Pak se těším na vaši další návštěvu, moji noví poddaní z klanu... Větší?“

„Jo, věcí, než ši myšlite!“ odvětil Bežub se smíchem. Uklonil se a začal couvat. Když se dostal na úroveň svých kamarádů, i ti se začali klanět a couvat, až celá skupina opustila sál.

Král Yarin pohlédl na Ivana, jako by žádal o vysvětlení, jenže žltovousý trpaslík mohl jen pokrčit rameny a potřást hlavou.

Ivan míchal lžící v misce dušené a snažil se identifikovat zeleninu a kořeny, které vyplouvaly na povrch hustého zeleného základu.

„Todle není přirozený,“ brblal skoro jako každou noc. Zvedl si plnou lžici ke rtům a vysrkl ji. „Pcha, todle není přirozený,“ zopakoval.

„Hehehe,“ ozvala se odpověď' jednorukého zelenovousého trpaslíka, který se pohyboval po malé kuchyni.

Bylo to tradicí doma u Kamenných ramen, v nízkém kameném domku na jižním okraji Helgabalu. Stavba neměla okna, uvnitř proto v tuto denní dobu vládla tma, přesně tak se to ale Ivanovi líbilo. Připomínalo mu to trpasličí království, které v mládí nazýval domovem. Celá zadní část domu však byla otevřená. Jeho bratr Pikl vylámal ze zdi kamení, aby mohl k domku připojit zahradu a obehnat ji zídkou.

A jaká to byla zahrada! Po stěnách z kamene se plazily zdravé, tlusté stvoły a ze šlahounů viselo ovoce, zelenina, ořechy a fazole, které vydávaly roztočivné vůně, jaké se v této části světa nikde jinde nedaly najít. Zahrada takto bujela zčásti díky zahradnickému nadání, zčásti

díky druidské magii – hlavně díky magii – Ivanova bratra, na Ivana tak každý večer čekala nějaká nová směska fazolí, ořechů, ovoce, zeleniny a kořinek a také dalších věcí, které se Píkl rozhodl zrovna ten den vypěstovat.

Nebylo to přirozené, jak si trpaslík často stěžoval, navzdory bručení však musel Ivan uznat, že jídlo to bylo skvělé!

„Divná cháska to byla,“ poznamenal Ivan, aby se vrátil k předchozímu tématu. „Špinavější než Břichkuchači, většina bezzubá a neměli na sobě ani kouska zbroje, brnění či šperků – a to se přišli ucházet vo přízeň krále!“

„Hm,“ odvětil Píkl, který toho nikdy moc nenamluvil.

„A klan Větší,“ zafuněl Ivan. „Klan *Větší!* Kdo by dal svému klanu méno Větší?“

„Dugaři?“ zeptal se Píkl a mínil tím duergary, šedé trpaslíky, kteří se plížili Temnými říšemi – nebyli to ani příbuzní, ani přátelé delzounských trpaslíků, k nimž patřili Ivan a Píkl.

„Depak,“ odmítl Ivan a vysrkal několik dalších lžic báječného dušeného. „Nebyli šedí, tidle dugaři. Trpaslici to byli, ale náký divný. Napřed sem si myslel, že to sou gnómové, ale na to byli až moc fousatý. Jo, divná banda.“

Přes místnost přilétl bochník chleba. Ivan ho chytil, málem přitom ale spadl ze židle.

„Hehehe.“

Ivan zafuněl a foukal na chleba, který dostal rovnou z pece. Přehazoval si ho z ruky do ruky a fučel střídavě na bochník a na své prsty, což Píkla nesmírně pobavilo.

Nakonec dostal chleba pod kontrolu, položil ho na stůl vedle talíře, kus si utrl a hodil ho do dušeného. Vylovil ho lžící spolu s hromadou fazolek. Ivan si nacpal celé to monstrózní sousto do úst.

Pořád mlaskal, když se ozvalo hlasité zabušení na dveře.

„Hm,“ řekl Píkl.

„Mistře Ivane!“ ozval se známý hlas, načež následovalo další naléhavé bušení na dveře.

Ivan říhl, zvedl se ze židle a málem o ni zakopl, jak se otočil ke dveřím, při škobrtnutí navíc vypustil hlasitý pšouk.

„Hehehe,“ řekl Píkl, princ fazolového dušeného, který to vzal jako ten největší kompliment.

Ivan otevřel dveře a před nimi stál kapitán Dreylin Andrus, velitel helgabalské posádky.

„Jo, kapitáne,“ řekl Ivan.

„Mohu?“ zeptal se Andrus a ukázal dovnitř.

„Jo.“ Ivan uhnul stranou. „Pikle, další misku, jo?“

„Jo!“ řekl šťastný Píkl a pospíšil si pro třetí misku.

„Znáte mého bráchu, že jo?“ zeptal se Ivan kapitána.

„Mého báchu!“ zaječel Píkl, což vneslo na kapitánovu tvář široký úsměv.

„Ano, vojáku,“ řekl. „Pracuje v palácových zahradách.“

„Hehehe, kálík!“ zvolal Píkl.

„No, máme pro vás dobrý žvanec, takže si sedněte a chvilku s náma vodbrkávajte,“ řekl Ivan.

K Ivanovu překvapení Andrus nabídku přijal, a zatímco slunce nad Helgabalem zapadalo, ti tři spolu seděli u stolku v domě Kamenných ramen a užívali si skvělé úrody z Piklovy výjimečné zahrady.

„A čemu sme dlužní za tudle poctu?“ zeptal se Ivan krátce poté. „Jesli ste tu kvůli dobrému jídlu a ještě lepším historkám, pak ste na správném místě! Ale tuším, že de vo víc.“

„Nemohu popřít, že vaše jídlo a pohostinnost jsou skvělé,“ souhlasil Andrus. „Možná jsem za tebou měl přijít už dávno, dobrý trpaslíku.“

„Můj bácha!“ zvolal Píkl šťastně a Andrus se široce usmál.

„Ale de vo ty trpaslíky, že jo?“ zeptal se Ivan.

Andrus zvažněl. „Zdalo se mi, že je neznáš.“

„Nikdy sem vo nich neslyšel,“ potvrdil Ivan. „Klan Větší?“

„Hehehe.“

„Pokud vím, neslyšel o nich nikdo,“ vysvětlil Andrus a vrhl postranní pohled po zelenovousém trpaslíkovi.

Píkl, který byl na podobné pohledy zvyklý, se ještě víc rozzářil.

„Slíbili, že se vrátí,“ vysvětlil Andrus.

„Viděl sem tu truhličku s drahokamama a zlatem.“

„Óóóó,“ řekl Píkl.

„Hádám, že král Yarin je nevodmítne,“ dokončil Ivan.

Kapitán Andrus pokrčil rameny, protože to nemínil popřít. „Až se příště objeví, obdržíme varování předem,“ vysvětlil. „Zastaví je u hra-deb a ty si tam pro ně zajdeš a doprovodíš je.“

„A něco z nich vyrazim,“ odvětil Ivan, kterému to došlo.

„Cokoli, co bychom se mohli dozvědět,“ řekl Andrus. „Krále Yarina opravdu potěší, když bude moct ke svým poddaným přidat klan drsných trpaslíků.“

„A ke svý armádě,“ hádal Ivan.

„Bum!“ řekl Pikl.

„Připadá ti jejich příběh věrohodný?“ zeptal se Andrus a znovu koukl po zvláštním jednorukém trpaslíkovi.

„Co, že courali pod zemí v kružích a teprve teďka vylezli ven na vzduch? Jo, slyšel sem podobný historky už dřívávej. Mirabar sou z půlky trpaslíci a půlka z nich nebyla na povrchu stovku roků. Někerý klany s takovýma věcma nechťej mít nic společnýho.“

„Hádáme, že slezli pod zem za časů Zhengyje,“ vysvětlil kapitán Andrus. Mínil tím čarodějného krále, který kdysi dávno vládl sousednímu království Vaasa a pustošil zemi s armádou netvorů a letkami draků.

„Jo, to byla fajn doba na to schovat se pod horou, podle mýho,“ řekl Ivan, který příběh znal.

„Nepřipadali ti ale trochu divní?“ namítl Andrus.

„Víc než trochu!“

„Hehehe,“ řekl Pikl.

„Jo, a já vim, co je divný,“ řekl podrážděný Ivan.

„Takže bychom je měli pozorně sledovat,“ rozhodl Andrus. „Rozumíme si?“

„Jo.“

„A zkus, jestli bys je nemohl dát trochu do pucu, než příště předstoupí před krále.“

„Jo... co? Ne!“ řekl Ivan a Andrus se na něj zmateně podíval.

„To nejhorší, co můžete udělat,“ vysvětlil Ivan, „je dát tunelový kryse koupel.“

„Óóóó,“ řekl Pikl.

„A tendle klan sou tunelový krysy, to je jistý,“ vysvětlil Ivan.

Kapitán Andrus se zazubil. „No, udělej, co půjde. Sprátel se s nimi a zjistí, co vědí. Pak mi podej hlášení.“

„Jo,“ začal Ivan odpovídat, ale uťali ho.

„Ah-ah,“ řekl Pikl, zakýval prstem a zakroutil hlavou.

Kapitán Andrus svařtil obličej a podíval se zmateně z Pikla na Ivana.

„Říká, že máte přijít za mnou, abych vám moh podat hlášení,“ vysvětlil Ivan. „Semdle na misku dušenýho.“ Dokončil větu hlasitým řihnutím.

„Bum!“ zvolal Píkl a kapitán Andrus se zasmál a souhlasil. Píkl si hlasitě pšoukl.

„Hehehe.“

Po pětidenním pochodu z Helgabalů na západoseverozápad dorazili Bežub Olíž a jeho banda špinavých trpaslíků do skalnatých průsmyků v horském masivu zvaném Galeny, který odděloval Damaru od divočejších zemí Vaasy.

Družina stoupala toho pátého dne pozdě do noci vzhůru úzkými pěšinami, které si pečlivě a potají označila při předchozím sestupu.

Ve svítu úplňku dorazila k širokému plochému kameni, na který Bežub vylezl s pochodní v ruce a začal mávat pažemi. Na skalních výčnělcích nad ním číhaly hlídky s kušemi, které by ho v jeho současné malé podobě poslaly na půl cesty zpátky do Helgabalů.

„Jo, Bežube,“ zahřímá nad ním hlas. „Takžes byl navštívit toho honosnýho krále?“

„Jo, a von a ta jeho klálovnička šou pěkný páleček,“ odpověděl Bežub.

„Žádný potíže?“

„Žádný.“

„Takže sme ted' Damarani, co? Voddaní malý trpaslíci honosnýho krále,“ odvětil dunivý hlas.

„Jo, a možná nás dá i do svý armády – mohli bysme pak napochodovat do Vaasy, ech?“ řekl jiný zvučný hlas a jeho poznámka vyvolala výbuch smíchu vysoko ve skalách i okolo plochého kamene a rovněž i u Bežuba a jeho bandy, která se k němu připojila na otevřeném prostranství.

„Budeš mít návštěvu,“ zavolala první skrytá hlídka.

„Zas vona?“

„Jo, řek bych.“

Bežub pohlédl na své společníky, pokrčil rameny a oni ho napodobili. Samozřejmě nebyli nadšení z toho, že mají někoho takového u sebe doma, posledně jim ale za náklad krevelů dobře zaplatila zlatem a drahokamy a řekla, že příště přinese ještě vzácnější kousky.

„No, vodtlač ten kámen a pušť mě dovnitř,“ křikl Bežub nahoru a sotva ta slova zavolal, masivní balvan se otrásl, dal se do pohybu a odhalil tmavý vstup do hluboké chodby, vchod na místo zvané Tavicí marka.

Bežub zamířil dovnitř a ostatní ho v těsné blízkosti následovali. Ještě než urazili dvacet kroků dolů tunelem, masivní kámen zapadl zpátky na místo a zavřel je v jeskyni.

„Chcu vyšší chodby!“ postěžoval si jeden z bandy o mnoho kroků později. „Bojím se, že si tu narazím palici!“

„Jo, už je to dlouho,“ řekl další. „Až moc dlouho!“

„Žuštáváme malý plo dlowy, ech?“ ut'al je Bežub, po čemž následovalo sborové sténání. Trpaslík v čele si povzdychl. I on cítil svrbění. Koneckonců už to byl celý desetiden, ne-li víc.

„Tak jo, ale jednom pro tudle noc!“ svolil a zabočil dolů do boční chodby. Ostatní zajásali.

Banda brzy vstoupila do první ze série širokých, prostorných komnat s vysokými stropy. Tam ze sebe začali shazovat šaty, zbroj a boty – toto nebyl magický oděv, který obyčejně nosili. Ty si s sebou do Helgabalu nevzali.

Jako první se obnažil Bežub. Opřel se zády o stěnu, znovu si povzdychl a ponořil se hluboko do sebe, aby povolal svoji vrozenou magii.

Začal se třást, trhat sebou a chropět, kosti mu praskaly a šlachy se trhaly – a všechno ho nutilo sténat bolestí. Byla to ovšem sladká bolest, neboť věděl, co po ní bude následovat.

Nakonec si opět povzdychl, tentokrát úlevou. Odstrčil se od stěny a zadíval se na své společníky, z nichž mnozí se už také blížili ke konci proměny.

Bežub, který byl nyní víc než dvanáct stop vysoký a velmi připomínal vysokého a hubeného kopcového obra, kývl na ostatní sprigany, kteří se vraceli do svých pohodlnějších podob.

„Je dobrý se zase protáhnout,“ řekl Komtody, možná nejlepší bojovník klanu.

„Jo,“ souhlasil Grombolus. „Kolik času máme?“

„Nevadilo by mi dát si v týdle kůži šlofíka,“ řekl Komtody.

„Žádný španí,“ prohlásil Bežub. „Žanotujte něco a tlochu ši žatančujem, pak pudem všichni dolů do šněmovní komnaty.“

„Pcha a tudle,“ prohlásil Grombolus.

„No, kdo nechče být pši tom, muže ši vžit hlídku venku,“ ustoupil Bežub, za což ho ostatní odměnili potleskem a jásotem. Komtody se chopil dvou těžkých kamenů a začal s nimi bubnovat na těžké dřevěné dveře vzadu v komnatě. Obří sprigani se roztančili, vykopávali nohy do výšky a skákali kolem, což by byl pro kultivovaného pozorovatele vskutku příšerný pohled, obzvláště proto, že chlupaté, špinavé stvůry na sobě neměly žádné šaty.

„Dokonce i na trpaslíky to byla velmi nepříjemná stvoření,“ řekla královna Concetina králi Yarinovi, když se té samé hvězdami prozářené noci odebrali do soukromých komnat.

„Už zase oni?“ zeptal se Yarin podrážděně. Přidal něco, co znělo spíše jako odmítavé zabručení než cokoli jiného, a mávl rukou, aniž by na královnu pohlédl.

„Drahokamy jsou prý ale dobře broušené a nikdy asi nemůžeme mít dost zlata,“ řekla a krátce se zahihňala. Oba věděli, že ji zlato nezajímá, a už měli veškerý luxus, jaký by si jen mohli přát a víc.

Král Yarin se k ní prudce otočil a upřel na ni chladný pohled.

„A vojáci!“ vyhrkla, protože si jeho zjevné opovržení špatně vyložila. „Slyšela jsem, že trpaslíci jsou skutečně skvělí vojáci...“

„Ani v nejmenším mě nezajímá, co jsi mohla slyšet, má paní,“ odvětil Yarin.

Concetina těžce polkla a nedovolila si cokoli vyhrknout. Takže byli zpátky u toho? Rozhlédla se, protože se v tu chvíli cítila jako v pasti, pak zvolila jediný únik, který znala, a shodila ze sebe svůj královský plášť. Jen nabídka naděje mohla Yarina zklidnit, když měl jednu ze svých nálad. Začala si rozvazovat zdobené šaty.

„Truhlice s drahokamy a šperky mě tak vzrušuje,“ lhala.

Yarin si pohrdavě odfrkl.

„Možná tentokrát...“ začala Concetina.

„Tentokrát?“ zařval na ni Yarin. „Tentokrát? Proč by to tentokrát mělo být jiné než stokrát předtím? Kolik let už to je, hloupá ženská? Pcha!“

Sundal si z hlavy korunu, mrštil s ní přes místnost, pak se od ní odvrátil a dal si ruce trucovitě v bok.

„Jsou snad všechny ženské v téhle zemi neplodné?“ stěžoval si.

Samozřejmě to nebyla pravá příčina jeho frustrace, mnohem víc se však blížila skutečnému jádru problému. Concetina byla sedmou královnou krále Yarina. S prvními čtyřmi se rozvedl poté, co mu neporodily dědice, říkalo se však, že aspoň dvě následně obdarovaly dětmi nové manžely.

To krále Yarina přirozeně ještě víc ztrapnilo, poslední dvě manželky před Concetinou tudíž takové štěstí neměly. Jedna byla obviněna z velezrady, druhá z vraždy dítěte. Podle zvěstí na dvoře se žádné z obvinění nezakládalo na pravdě.

Jejich skutečným zločinem byla jejich neschopnost dát králi Yarinovi dědice a potrestány byly proto, aby monarchu nezahanbily následnými vztahy... a dětmi.

Poslední dvě královny zvětšil v podobě bezhlavých soch v palácových zahradách. Gilotina byla popravdě postavena specificky pro Drielu, Concetininu předchůdkyni, poté, co popravu páte manželky zpackali, sekýra dopadla příliš slabě a uvízla v páteři nebohé ječící ženy.

Když vítr vanul zahradami tím správným směrem, Concetině se zdálo, že slyší ozvěnu těch předsmrtných výkřiků plných agónie.

„Nikdy vám neporodím dítě, když se nebudeme snažit,“ namítla Concetina a bojovala se slzami. „A vy si ty pokusy užíváte, pokud to tak mohu říct, je opravdu tak strašné, že se musíme víc snažit?“

Odvážila se přistoupit blíž a položit manželovi ruku na rameno. Cítila, jak se pod jejím dotykem napjal, ale nezaječel na ni, ani se neotočil a znovu se na ni nezamračil. Začala mu jemně masírovat ramena a on se postupně uvolnil.

Brzy poté se jí podařilo vlákat ho do postele. Přirozeně si nedělala žádné iluze o tom, že by mohla počít, musela ale králi Yarinovi i nadále dávat aspoň nějakou naději.

Když do ní přirážel, snažila se vytěsnit z mysli obraz krví zbrocené gilotiny.

A z celého srdce doufala, že její otec, lord Corado Delcasio z Aglarondu, obdrží její dopis a najde způsob, jak jí pomoci.

I to pomyšlení ji však přimělo zaváhat. Sepsání dopisu se rovnalo velezradě a mohla opravdu někomu důvěřovat, že to psaní odnese na místo vzdálené půl tisíce mil?

Když se nad ní král Yarin otrásl, její mysl znovu naplnil obraz zkrvavené gilotiny.

O mnoho hodin později seděli Komtody a Bežub opět v malinkých trpasličích podobách na kamenných blocích před štíhlou drowskou kněžkou v upnutých šatech z nějaké průsvitné látky, která připomínala dílo pilného, chlívneho pavouka. Jen velmi málo bylo ponecháno představitosti spriganů, avšak fantazie jich všech se upírala spíše k malé truhličce, kterou návštěvnice položila na zem u svých nohou, než ke zjevným půvabům svůdné drowky.

„Lady Challi,“ pozdravil ji Bežub.

Charri Hunzrin, první kněžka rodu Hunzrin, kývla a odvětila: „Dobrý trpaslíku.“

„Co šte nám pšinešla tentoklát, dlowko? Vaše tluhlička vypadá menší.“

Charri se zasmála a zadívala se na malou truhlici u svých nohou. „Tentokrát jen dva kousky,“ vysvětlila, „zato ale mimořádné ceny.“

„Pcha, četka jako četka.“

Charri Hunzrin se sehnula a truhličku zvedla. Otočila se k temným elfkám okolo, které se vědoucne usmívaly a přikyvovaly, jako by se chystala odhalit něco důležitého.

„Za tyto dva budu chtít dvě tuny krevelů, dobrý trpaslíku,“ řekla.

„Dvě tuny?“ zděsil se Bežub. „Ža todle byste mi ladši měla dát žblaň še šmltící dlowškou magií!“

„Ach, je to zbraň, o tom nepochybuj,“ odvětila Charri Hunzrin. Předklonila se a pomalu zvedla víko truhličky. Odhalila dva drahokamy zdobené náhrdelníky. Jeden byl jemný a měl nádherný stříbrný řetízek, druhý byl těžký a zdobený velkými a různorodými drahokamy, které pohromadě držel okázalý zlatý řetěz.

Bežub pokrčil rameny. Sprigany, na rozdíl od trpaslíků, drahokamy a šperky neuchvacovaly. Charri ale samozřejmě neznala pravdu o klanu Větší, že ne?, připomněl si Bežub.

„Vypadají hežky,“ připustil. „Měly by višet na klku vám, ne? Máte láda hežký věci.“

„Mám, na těchto ale nic hežkého není,“ řekla Charri a zase truhličku zabouchla, když se Bežub po špercích natáhl. „Aspoň na tom menším.“

Sprigan, kterému kněžka málem ucvakla prsty, vzhlédl. „Vypadá hežky,“ odvětil zmateně.

„Byli jste pozdravit krále?“ zeptala se Charri.

„Klan Věči z Damaly,“ odvětil Bežub šťastně.

„A přejete si sloužit tomu člověku?“

Bežub vyplivl na podlahu u jejích nohou dlouhý zelený chuchvalec odporného hlenu.

„Takže vaším cílem není být dobrými občany Damary?“

„Možná nejste tak pitomá, jak vypadáte,“ odvětil Bežub.

„Takže o co vám jde, dobrý trpaslíku?“

„Nenechat še vošálit vod žatlolený dlowky!“ vyštěkl náhle rozčilený Bežub.

„Ne tady,“ odvětila drowka a ukázala na místnost. „O co vám jde v Damaře? Proč jste se ty a tvůj lid rozhodli prokopat ven z Galen?“

„Nudili sme se,“ poznamenal Komtody a ostatní kývli.

„Chtěli jste zažít dobrodružství a trochu si zabojovat?“ zeptala se Charri Hunzrin. „Bavit se?“

„To šme žekli,“ pravil Bežub.

„Inu, tyto náhrdelníky vám nabídnou veškerou zábavu, po jaké byste jenom mohli toužit,“ odvětila Charri. Z kapsy vytáhla další drahokam a hodila ho Bežubovi. Spriganský trpaslík si ho podržel před zdravým okem, chvíli si ho pečlivě prohlížel, pak pokrčil rameny.

„Nič žvláštního,“ řekl.

„Ach, ale je.“

„Špatně vybloušený.“

„Na tom nesejde.“

„To žikáte vy.“

„Nezáleží na podobě drahokamu, dobrý trpaslíku, ale na tom, co je v něm,“ vysvětlila Charri.

„V něm?“ zeptali se Bežub a Komtody společně.

Charri znovu zvedla truhličku a otevřela ji. Ukázala na drahokam na jemném řetízku, který se velmi podobal drahokamu v Bežubově ruce. Když si toho trpaslík všiml, znovu se po něm natáhl, Charri ale truhličku prudce zaklapla.

„Ach, nedotýkej se ho, dobrý trpaslíku,“ vysvětlila drowská kněžka. „Protože drahokam na náhrdelníku není prázdný jako ten, který držíš.“

„Pláždný? Čo?“

„Předej ty šperky králi jako dary pro něj a jeho krásnou královnu,“
přikázala Charri. „Pak, můj příteli, zažiješ legraci. Velkou legraci!“

Bežub a Komtody si vyměnili pohledy a kývnutí. „Tak jo, dlowko,“
řekl Bežub. „Uvidíme, jak velká švanda to bude, a pak uvidíme, že ko-
lik to bude v klevelech, ech?“

„Dvě tuny,“ trvala na svém Charri Hunzrin.

„Uvidíme.“

„Já už vím a taková je cena.“

„A dyž za to ta sranda stát nebude?“ zeptal se Komtody.

„Ach, bude, ale pokud ne, můžete smlouvat, až se vrátím,“ odvětila
Charri Hunzrin.

„Mně to zní, jako byste chtěla sebrat naše krevely a zdrhnout s nima
do hlubokých tunelů.“

„Pak jsi blázen,“ odvětila drowka a otočila se zpátky k Bežubovi.
„Předpokládám, že náš obchodní vztah bude dlouhý a oboustranně
prospěšný. Není v mém nejlepší zájmu urazit svého nejlepšího do-
davatele krevele, že ne? Kdo ho ještě dnes v této oblasti těží? A nikde
jinde ve Faerûnu se nedá najít!“

„Kopou ho i jiní,“ řekl Bežub.

„A jednali by s drowem?“

„Má pravdu,“ řekl Komtody.

Bežub na něj chvíli hleděl, pak kývl. „Dvě tuny, dlowko Challi,“
řekl Charri Hunzrin. „Plozatim. Máte š šebou lidi?“

„Mám.“

Bežub ukázal na truhličku, Charri ji ale pevně držela.

„Nedotýkejte se těch náhrdelníků,“ varovala.

„Pcha,“ odfrkl si Bežub a znovu pokynul.

„Myslím to vážně, dobrý trpaslíku,“ řekla. „Smrtelně vážně – a tou
smrtí myslím tu tvoji.“

„Vyhložujete mi?“ vyjel na ni Bežub a vyskočil na nohy.

„Říkám vám, že to, co je krásné, je i smrtící, a to doslova.“

„Jed?“

Charri se mu vysmála. „To pozná jen osoba, která drahokam do-
stane,“ vysvětlila. „Ostatní okolo ní... no, ti si budou myslet, že jejich
příteckyně propadla špatné náladě, pokud vůbec něco vytuší. Nikdy
si to nespojí s náhrdelníkem. A až si to konečně uvědomí, bude příliš
pozdě – pro ni i pro ně.“

Trpaslíci se zamračili a Bežub se znovu zadíval na prázdný drahokam.

Na prázdné fylaktérium, jak si uvědomil, a po tváři se mu začal rozlévat podlý úsměv.

„Teď už ti dvě tuny nepřipadají jako příliš vysoká cena, že ne?“ zeptala se Charri Hunzrin.